X. évfolyam, 37. szám
1954 szeptember 9.

Ára 70 fillér

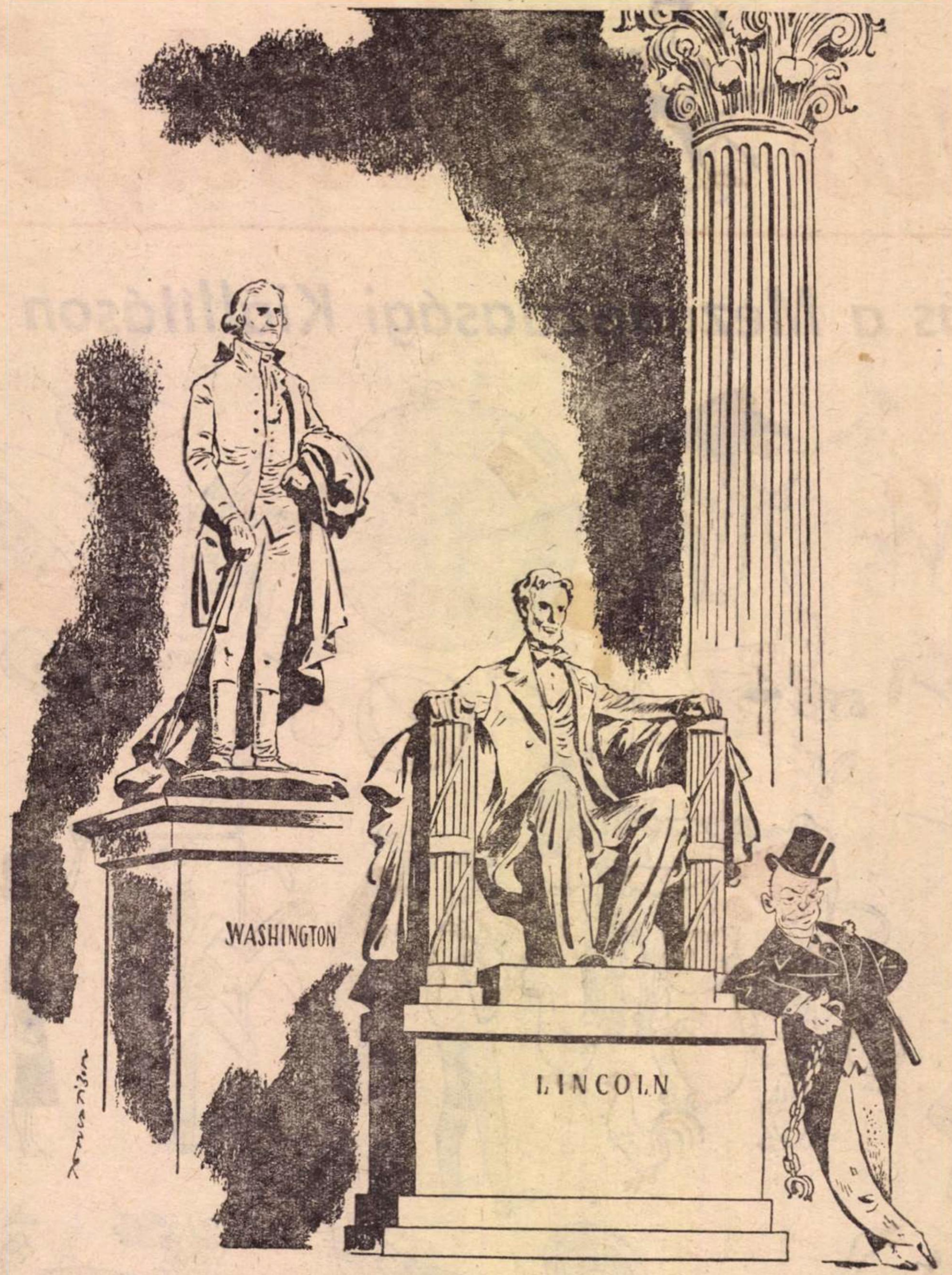
Ludas Matyi

Sajtófogadás a Mezőgazdasági Kiállításon

HÁROM ELNÖK

Eisenhower elnök aláírta az Amerikai Kommunista Párt betiltásáról szóló törvényt

Washington, aki kivívta, Lincoln, aki kiterjesztette és Eisenhower, aki megsemmisítette az amerikai szabadságot . . .

AZ ÉPÍTŐ KÖHÖGÉS

A beszámoló, mint csörgedező patakocska, folydogált. A termelési értekezlet hallgatósága kényelmesen megfürdött benne, a vezetőségi tagok még lubickoltak is.

„*. . . Örömmel jelentjük, hogy igazgatónk vaskeze vállalatunknál az utolsó évnegyedben minden visszaélést megszüntetett . . .*“

— Öhö . . . krhm! . . . — köhintett közbe valaki a hátsó sarokból csufondárosan.

Az előadó felkapta a fejét. Az értekezlet elnöke szúrós szemmel nézett a hátsó sarokba, de onnan csupa ártatlan arc tekintett vissza rá.

— Tartózkodjunk a véleménynyilvánítástól! Hozzászólni majd csak a beszámoló után lehet! — mondta és visszaadta a szót az előadónak.

„*. . . A tervfegyelem szilárdabbá vált, s ezt az üzem műszaki vezetőinek köszönhetjük . . .*“

— Krhhő . . . höhöm! — krákogott bele valaki ismét.

— Lám, egy mélyből jövő, spontán bírálat! — gondolta magában a minisztériumi kiküldött és nem csalódott, mert a köhögés valóban mélyről jött. Bagó kartárs torka mélyéről és annyira spontán volt, hogy Bagó kartárs maga sem akarta. Dehát mit tehetett volna? Meg volt hülve . . .

— Megőrültél? — bögte oldalba Bagót a szomszédja, de már késő volt, mindenki Bagóra nézett: a dolgozók csodálkozva, az igazgató és a műszaki vezetők dühösen, a minisztériumi kiküldött pedig sokatremélő várakozással.

„*. . . Üzemünk dolgozói minden tekintetben meg vannak elégedve a munkakörülményeikkel, a védőberendezésekkel és a szociális juttatásokkal . . .*“

Az előadó itt néhány másodpercre megállt, szinte várta a helytelenítő köhintést, s Bagó kartárs nem is késett:

— Öhöm . . . kh . . . köh . . . ö . . . ö! — harsogott a néma csendben hátulról.

— Mi történt veled Bagó kartárs? Hozzászólásra készülsz? — csodálkozott a mellette ülő.

— Á, dehogy szólok hozzá, mikor szoktam én hozzászólni? — kérdezte halkan Bagó a szomszédjától, majd összeszorította a fogait, hogy ne zavarja meg a beszámolót.

„*. . . Szakszervezeti bizottságunk tagjai minden esetben a dolgozók érdekeit tartják szem előtt . . .*“

— Öhöhö . . . öh! — köhögött ismét Bagó kartárs, mert egy láthatatlan kéz pávatollat huzigált át a gégéjén.

Elpirult, elkékült, majd lilára vált az arca, de köhögött. Mennydörgésnek hallott minden köhintést, ami szájára tapasztott tenyere mögül az értekezleti terembe szállt és el szeretett volna süllyedni a székével együtt valahová a semmibe. De a torka önállósította magát és karcolt, kapart, viszketett . . .

Bagó kartárs felborította a székét és kirohant a teremből. Kint kedvére kiköhögte magát és amikor úgy gondolta, hogy a továbbiakat kibírja rendzavarás nélkül, visszatért. Már a hozzászólások folytak.

— Teljesen egyetértek Bagó kartárssal abban — mondta fennhangon Kenéz kartárs — hogy az igazgatóság rosszul végzi a dolgát. Az persze nem volt helyes, hogy véleményének köhögéssel adott kifejezést — a maga tréfás módján — de mégis csak elismerés illeti, hogy kiállt a dolgozók érdekében . . .

Mindenki Bagó kartársra nézett.

Büszkén ült a helyén. Valakinek mégis csak meg kellett mondania a véleményét . . . — gondolta magában.

Országh György

KÜLPOLITIKAI KISNOTESZ

Egy érdekes javaslat

Ervin Stransky amerikai ideg-orvos javasolja, hogy mielőtt valakit kormányzati pozícióba kineveznek, vizsgálják meg az — elmeállapotát. Hivatkozik Forrestalra, aki bolond volt; de nem volt bolond visszautasítani az USA hadügyminiszteri tisztét, amit be is töltött mindaddig, amíg ki nem derült, hogy nemcsak közveszélyes, hanem önveszélyes is. Az érdekeltek — a bolondok és a politikusok — aggályoskodnak. A javaslat elfogadása esetén így beszélgetnének: „Hová mégy?“ „Elhatároztam, hogy Dulles munkatársa leszek, megyek megvizsgáltatni az elmeállapotomat . . .“ Más kérdés természetesen, hogy visszamenő hatállyal csinálnák-e meg a dolgot, hogy a már pozícióban lévő politikusokat is alávetnék-e utólag az elmeorvosi vizsgálatnak. Gondoljunk csak McCarthyra, akit az amerikai lapok is „tébolyult Joe“-nak és „őrült wisconsini szenátor“-nak becézgetnek és nagyzási hóbortban, cezarományiában és üldözési mániában szenved. Nem kétséges, hogy McCarthy elmeorvosi vizsgálata kínos következményekkel járna.

Természetesen az elmeorvosra nézve . . .

A hivatás magaslatán

Az USA Alabama államában lévő Birmingham városában az utóbbi időben rengeteg betörés fordult elő. A nyomozások során különleges buzgalmat tanúsított Travis Ferguson rendőrtiszt. Minden betörés után pillanatokon belül a helyszínen volt ötven rendőrével.

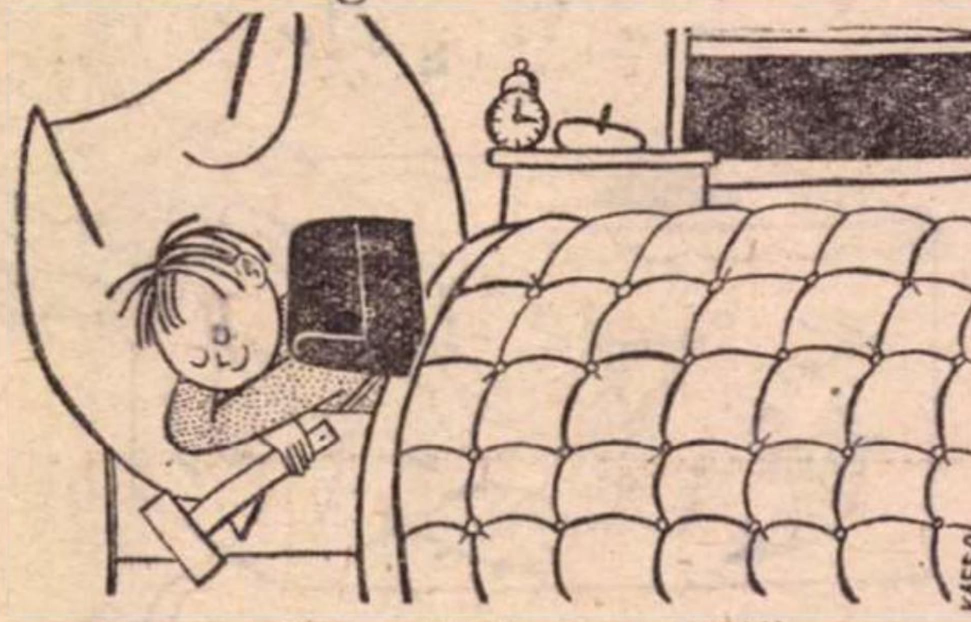

Már-már előléptetésre terjesztették fel ötven rendőrével egyetemben, amikor kiderült, hogy Ferguson és rendőreinek buzgósága még nagyobb, mint amilyennek gondolták: Nemcsak rögtön a betörés után voltak a helyszinen, hanem a betörés előtt, sőt páratlanul bravúros módon a betörés *alatt* is. Ezt a bravúrt csak az rontotta le némiképpen, hogy *más* nem is volt ott a betörés alatt; ugyanis valamennyi betörést Travis Ferguson és ötventagú rendőrbandája követte el.

Amerikai komédia

Roger Trouhy hírhedt csikágói gengszter. Húsz évvel ezelőtt elítélték, persze nem életfogytiglanra (azt talán túlszigorú büntetésnek vélték), de azért elég hosszú időre: 298 (kettőszázkilencvennyolc) évre. Trouhy húsz évet leült, már kezdett is belenyugodni a dologba, hiszen kétszázkilencvennyolcévi fegyházból csak az első húsz év nehéz, az utolsó húsz évet már meg se érzi az ember. Trouhyt azonban nemrég szabadonbocsátották azzal, hogy 278 évet elengednek neki. Trouhy jóformán el sem döntötte még, hogy mire használja fel az ilyenformán ölébe hullott kétszázhetvennyolc évet, amikor újra letartóztatták és visszavitték a börtönbe. A washingtoni legfelső bíróság ugyanis ragaszkodik a kétszázhetvennyolc év leüléséhez. Minden rosszban van valami jó: Trouhynak most már nincs gondja rá, hogy hogyan használja fel ezt a rengeteg időt. Ráér majd akkor gondolkozni, ha mondjuk kétszázhuszonnyolc év mulva a józan, logikus és tisztafejű amerikai bírák elengednek neki ötven évet . . .

Az izgalom tetőfokán

Pistike először megy iskolába . . .

Ebadta henceg

— Tudod kérlek, mi nem az egyszereggyel kezdtük, hanem mindjárt az integrállal . . .

DARVAS SZILÁRD:

Az én papagájtörténetem

Minden írókollégámnak megvolt már a maga papagájtörténete. Hadd mondom el én is az enyémet. Ígérem, ha lehet, még rosszabb lesz, mint a többi. Elvégre mi humoristák is versenyben vagyunk.

Távoli rokonomról, Pimpi néniről mindenki tudta, hogy szegény asszony. Összesen egy légcsőhurutja meg egy papagája volt.

A papagájt férjétől, Pimpi bácsitól kapta, a légcsőhurutot pedig a sok dohányzástól.

A papagájt egyébként Nácinak hívták. Sárga fejet, kék farkat és zöld pullóvert viselt, szóval elég ízléstelenül öltözött, ahogy az papagájoknál gyakori. Gyönyörű kis összkomfortos kalitkában lakott, volt abban hinta meg mindenféle játék, sokszor elnéztem irigykedve, amint a trapézről a görgőre ugrált meg vissza. Nácinak csupa szórakozásban telt az élete, mert nem volt haszonállat.

Néha kinyitották a kalitkát, ilyenkor, mint egy zuhanóbombázó, körülröpködte a szobát, lecsapott az arcomra és kivájta a szemem. Ezt a műveletet igen nagy körültekintéssel és szakértelemmel végezte. Szemspecialista volt.

Életrajzi adataihoz hozzátartozik még, hogy értelmiségi családból származott, már az apja megtanult beszélni és ezt a tudományát örökségképpen hagyta rá. Náci rettentő dumás madár volt, ha rájött a bolondóra, hetet-havat összehordott, de meg kell jegyeznem, hogy szónoklataira már jóval a kormányprogramm előtt a szürrealizmus nyomta rá bélyegét. Ilyeneket mondott:

— Drága kicsi Náci, drága kicsi Náci, érrrrtekezlet, érrrrtekezlet, gyerrre velem akáclombos falumba!

Most pedig rátérek Pimpi néni légcsőhurutjára. Pimpi néni basszus hangon köhögött, miközben egyik cigarettát a másik után szívta és vérbenforgó szemekkel kártyát vetett. Vésztjóslóan hörögte a fülembe:

— Öröm áll a házhoz. Mehehehegfúrnak...

Nahát, a papagáj középiskolái elvégzése után ezt a köhögést is megtanulta. Mohó kultúréhségében minden zörej jó volt neki, csak hang legyen, azonnyomban elsajátította.

Azt hiszem, ő volt az országban az első köhögő papagáj.

Olyan élethűen tudta utánozni Pimpi néni köhögését, hogy mikor egyszer Pimpi bácsi részegen botorkált haza és a madár krákogni kezdett, az öreg ijedtében a falba verte a fejét, térdre esett és javulást ígért.

Idők multán a papagáj egyre jobban köhögött, amin rengeteget nevettünk. Már ott tartott, hogy túlköhögte Pimpi nénit, túlzott, mint a rossz színészek, akik kis szerepben is óriásit szeretnének produkálni. Közben furcsán lógatta a fejét, ezt is Pimpi nénitől tanulta.

Egy szép napon aztán megdöglött. Mint utólag kiderült, tüdőgyulladásban pusztult el, emiatt fuldoklott már hetek óta. De csak egyféleképpen tudott köhögni, ahogy Pimpi nénitől tanulta, ezért nem vettük észre, hogy mikor produkálta magát, tulajdonképpen haldoklott.

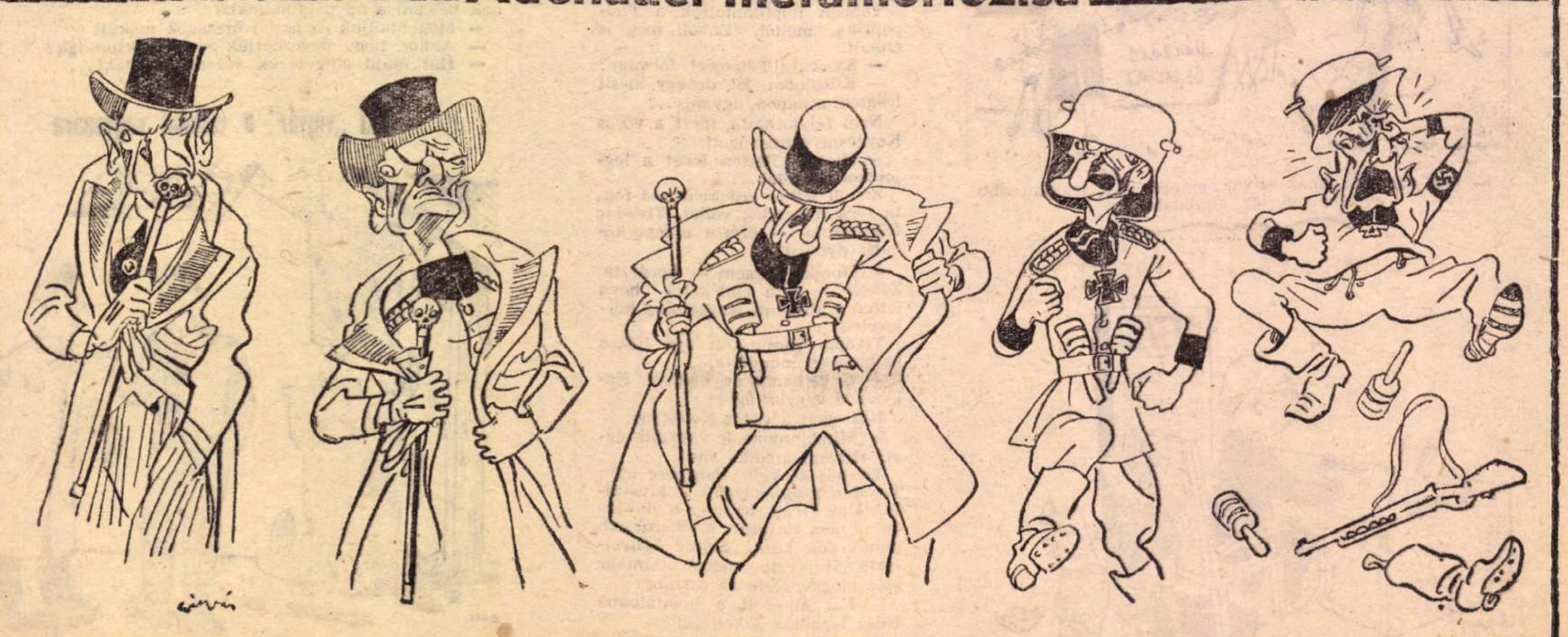
Az az átkozott intelligenciája, amivel mindent megtanult, az volt a veszte. A kertben temettük el, én szerkesztettem a sírfeliratot, amely ekép szólt:

„Itt nyugszik Náci, a legjobb madár, gyermek és papagáj, élt 3 évet, meghalt légcsőhurutban, amit Pimpi nénitől tanult."

Franciaország nemet mondott!

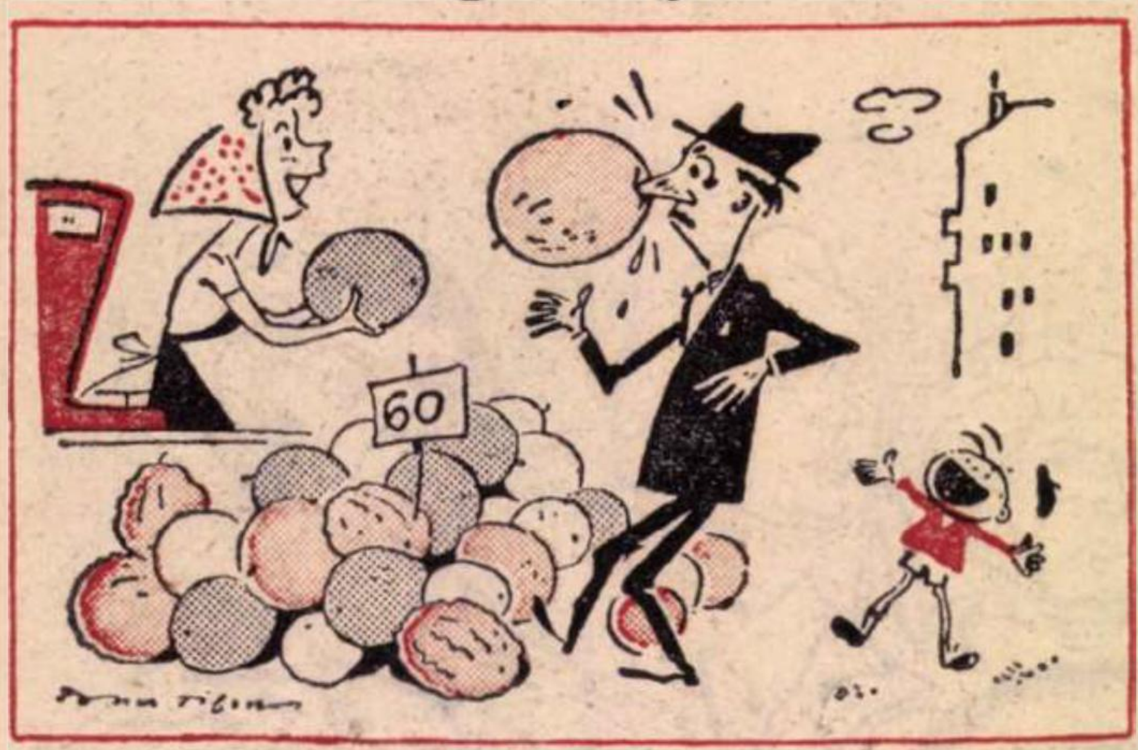
Adenauer metamorfózisa

Genfben megegyeztek — Dr. John átment az NDK-ba — Schmitt-Wittmack is átment — Sztrájk! Sztrájk! Sztrájk! — Franciaország nem ratifikál!

Ennivaló viccek

Sárgadinnye

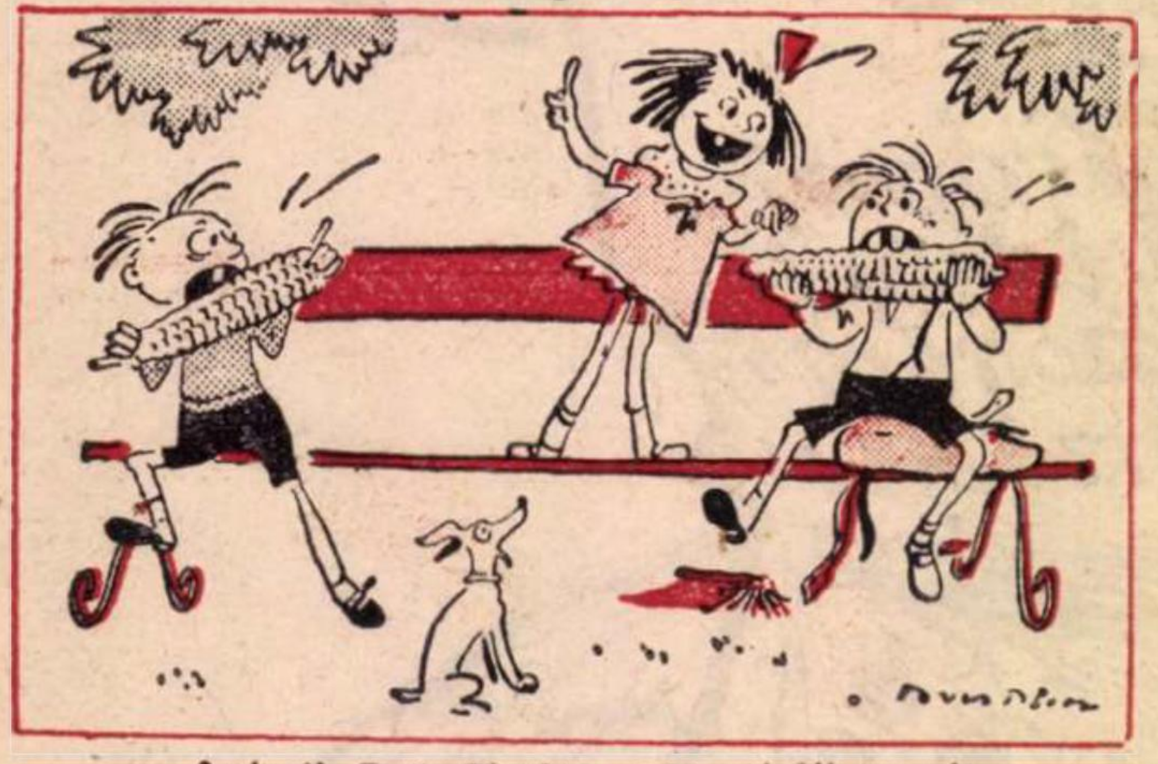
— Az egy kicsit túlérett! Tessék talán ezt megszagolni...

Erőspaprika

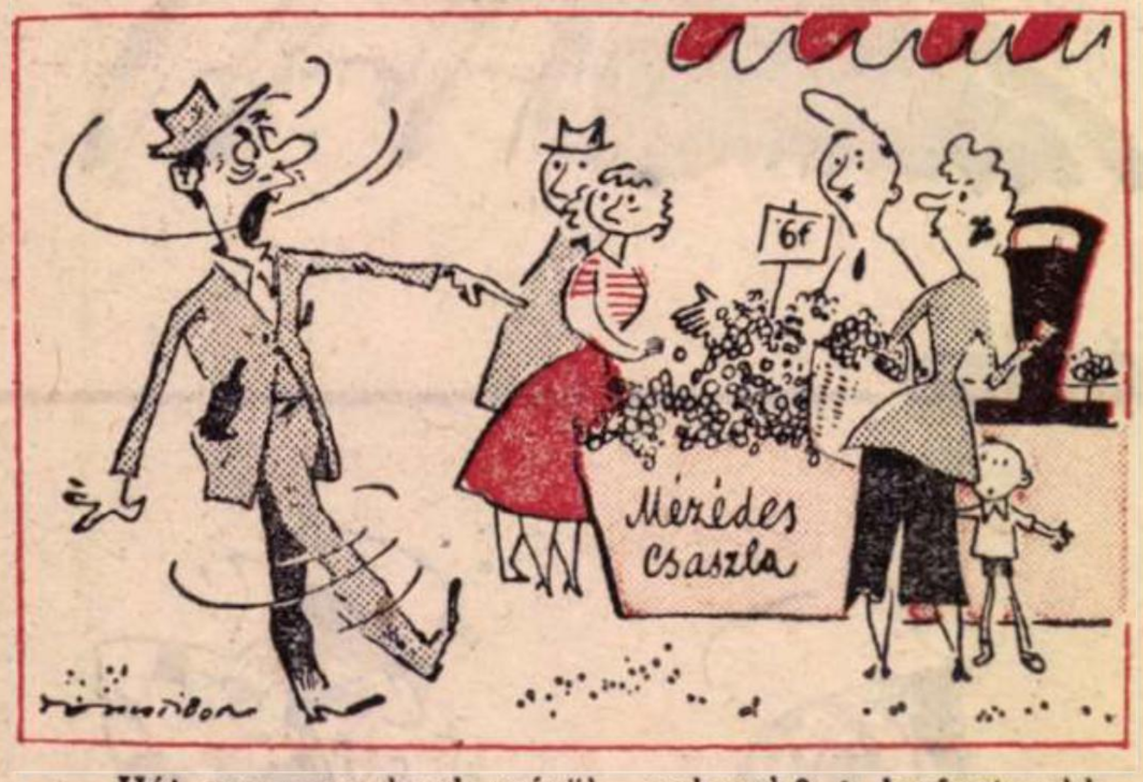
— Nyisd meg a csapot, Ocsi!

Kukoricaverseny a játszótéren

— Leégtél, Peti! Ebadta vezet másfél sorral!...

Szőlővásár

— Hát van maguknak szívük, emberek? A legfontosabb alapanyagot így elprédálni!?

Üzemi csalafintaság

A bujtatott adminisztrátor.

Benézett a hivatalba

Háromhetes szabadságának tizedik napján Tivadar nagyot nyujtózkodott az ágyban és odaszólt a feleségének:

— Nem ártana, ha benéznék a hivatalba.

Az asszony kapkodott, munkába sietett, csak úgy odavetette:

— Mi a csudának?

— Nem árt egy kis pofafürdő.

— És ha nem itthon töltenéd a szabadságodat? Ha Kenesére utaztál volna? Akkor is benéznél közben a hivatalba?

— Az más. Akkor írnék egy lapot, szellemes szöveggel. *„Jól érzem magamat, gyertek le weekendre és hozzatok magatokkal jó időt“.*

Vállat vont a fiatal asszonyka:

— Menj be, ha hülye vagy!

Vegyük védelmünkbe Tivadar ifjú nejét. A közkeletű „hülye“ szócskával nem óhajtotta megbántani szeretett férjét és Tivadar sem sértődött meg. Tízéves házasok között az ilyen szólásmondás csaknem enyelgésnek számít. Mátkaságuk idején Tivadar is gyakran lehülyézte a menyasszonyát, igaz, hogy „kishülyém“-nek nevezte és a leányzó úgy fogadta ezt a furcsa becézést, mint egy meg nem érdemelt kitüntetést.

Tivadar szükségesnek tartotta részletesen is megindokolni a tervezett kirándulást:

— Remekül lesültem a szigeten, hadd lássák és irigykedjenek mielőtt lekopok.

Az asszony megnézte a karóráját és elszáguldott. Tivadar gondos öltözködésbe fogott. Micsoda szenzáció lesz váratlan megjelenése a hivatalban! És hogyan fognak csodálkozni a csokoládé-barnaságán! „Hiába, Pesten lehet a legjobban nyaralni“ — állapitja meg majd a vörös Kovácsné, aki mindenre, minden alkalommal a legszokványosabb megjegyzést teszi.

A hivatal kapujában érte Tivadart az első csalódás. A portás a kezével megpöccentette a sapkája szélét, egyébként nem vette tudomásul a nagy szenzációt, hogy Tivadar szabadság alatt benézett.

A folyosón szembetalálkozott a hivatalsegédnővel.

— Benéztem egy kicsit, mi van, Horváthné? — kérdezte kedvesen.

Dühösen válaszolt az asszony:

— Hogy mi van? Éppen most bosszankodom. Kiteszik a kirakatba a szép, érett szilvákat és amikor vásárol az ember, csupa zöld vacakot kap.

— Pedig igazán megérhetett volna a szilva — igyekezett Tivadar rátérni a tárgyra — ezen a héten volt napfény bőven... És mindkét oldalról megmutatta lesült ábrázatát.

Horváthné legyintett és továbbrohant.

Lassan, színpadiasan lépett be a hivatali szobájába. A megszokott kép, mindenki zajosan tízóraizott, csak az ő íróasztalára borult néma redőny.

— Szervusztok!

Többen felpillantottak a zöldpaprika mellől. Zákoli meg is szólalt:

— Szervusz Tihamér! Jól vagy?

— Köszönöm, jól, de egy kicsit leégtem a napon, ugyanis...

Nem folytathatta, mert a vörös Kovácsné közbevágott:

— Hiába, Pesten lehet a legjobban nyaralni...

Zákoli lelkes érdeklődéssel fogta meg a vendég vállát. Tivadar felszisszent — érezte a lepörkölődés nyomát.

— Mondd, öregem — kérdezte Zákoli — nem emlékszel, hova tetted a központi igazgatóság körleveleit?

Tivadar rámutatott egy fiókra és büszkén mondotta:

— A vállamat ne bántsd! Nagyon le vagyok égve!

Harsogott a vörös Kovácsné:

— Mindannyian le vagyunk égve! Huszonhatodika van!

Tizenöt kényelmetlen perc után Tivadar kisompolygott a hivatalból. Ugy érezte, hogy ez a kirándulás nem tartozott a sikerültebb pofafürdők közé. Szinte kényelmetlenül érezte magát, amikor este megkérdezte az asszony:

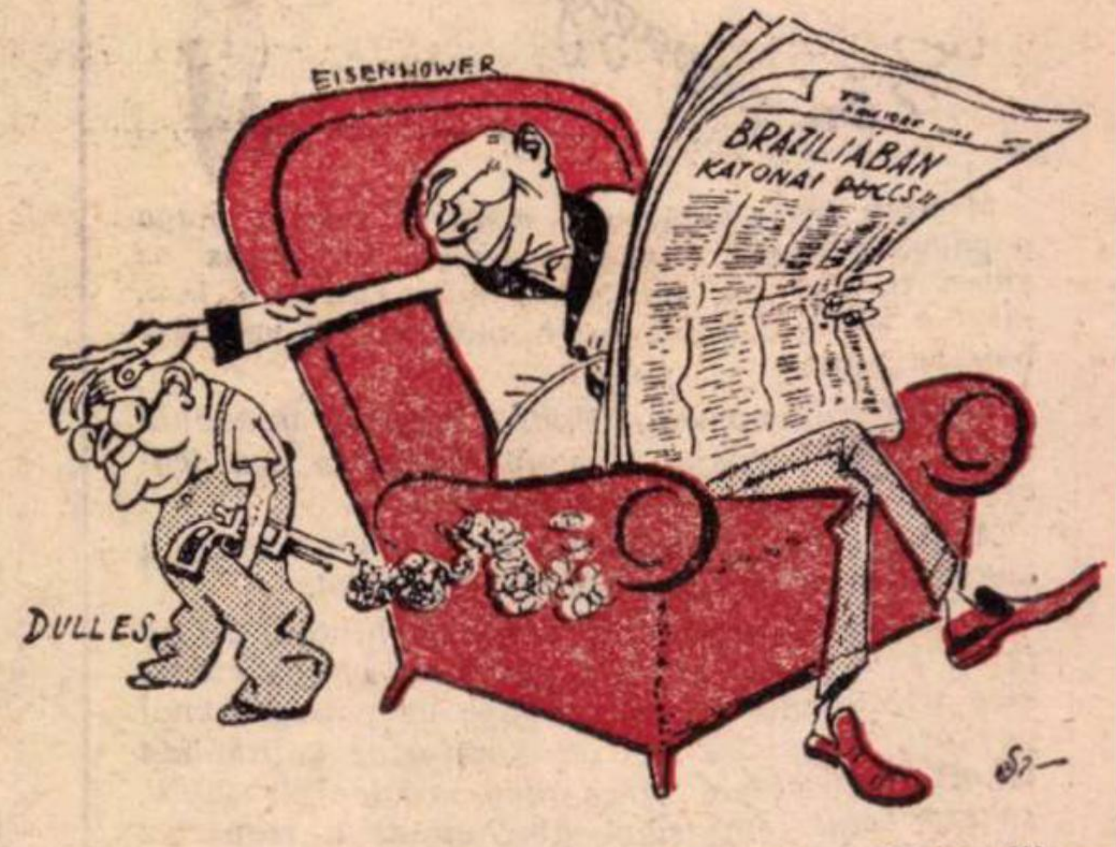
— Na, mi volt a hivatalban? Hogy fogadtak a kollégák?

Tivadar mélabúsan legyintett:

— Á! Nem érdemes ezeknek lesülni!

(stella)

Családi élet a Fehér Házban

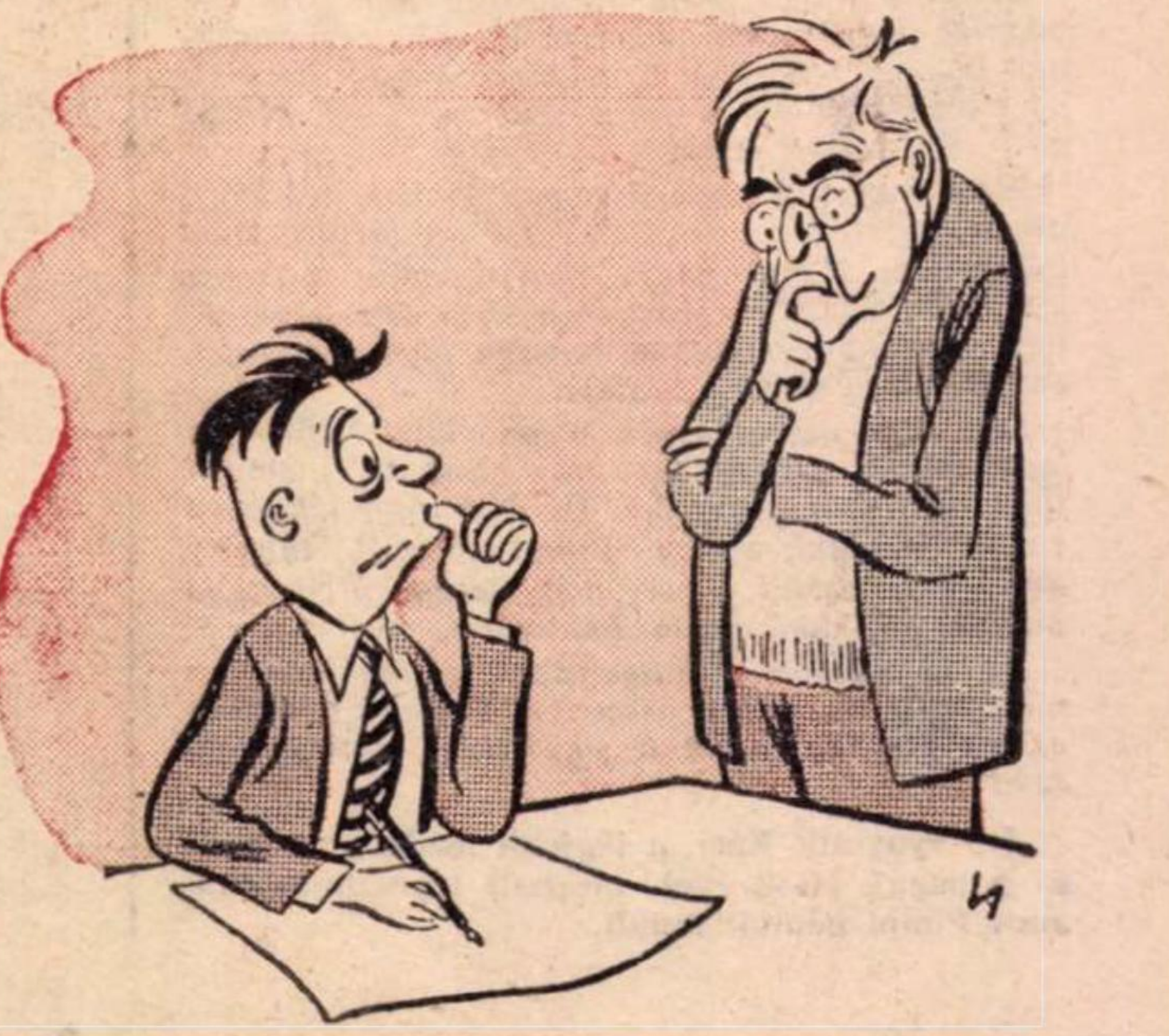
Eisenhower: Te kis lurkó, már megint milyen államcsinyt csináltál?!

Rosszak az új lakások zárai és kilincsei

— Tessék átadom az új lakás kulcsát és itt vannak hozzá mindjárt a pótkilincsek!...

A kibicnek semmi se drága!

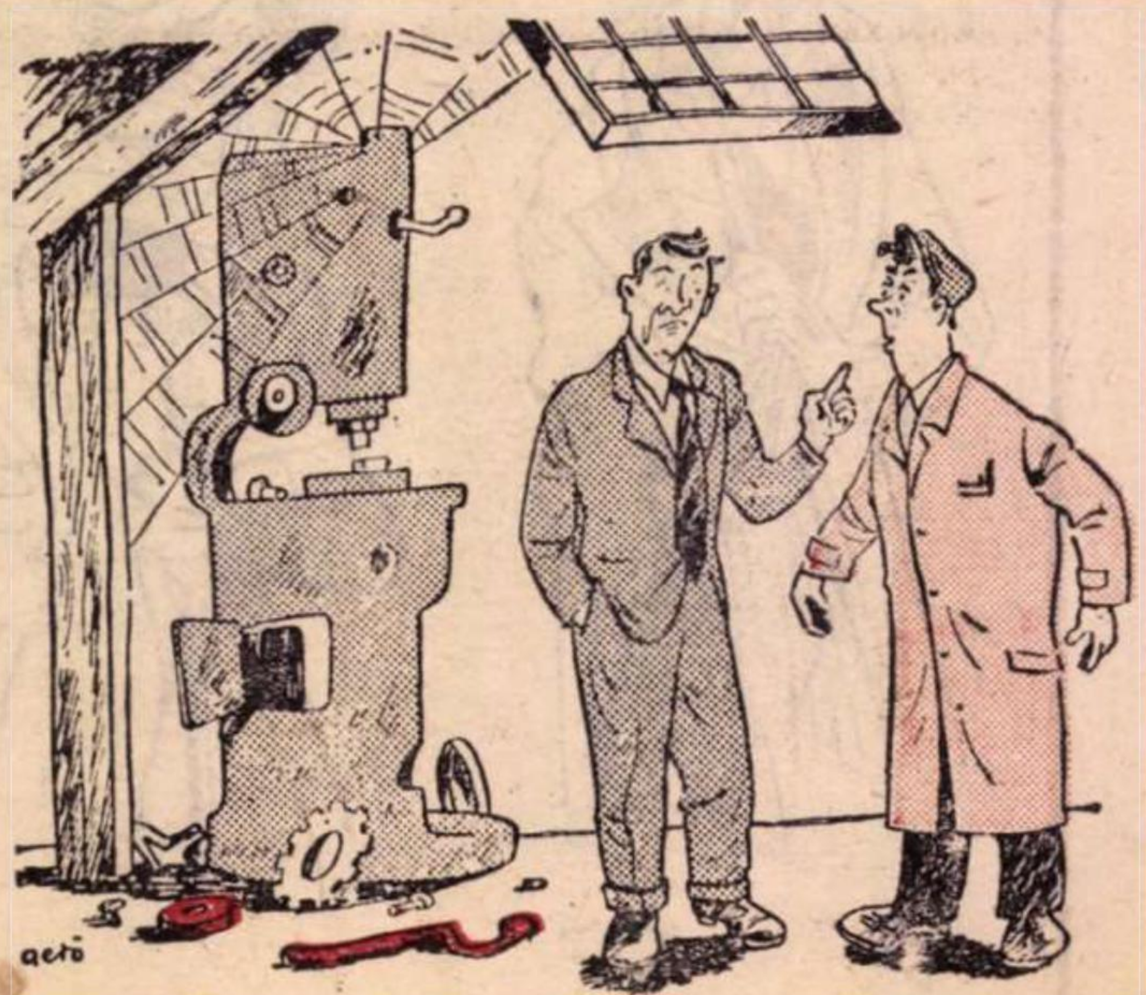
— Mr. Dulles, az ázsiai országok nem nagyon akarnak belépni a mi paktumunkba..

— Megcsináljuk az ázsiai országok nélkül!

— Akkor, hogy nevezhetjük ázsiai paktumnak?

— Hát majd elnevezzük valami másnak!...

Aki „vigyáz“ a vállalat vagyonára

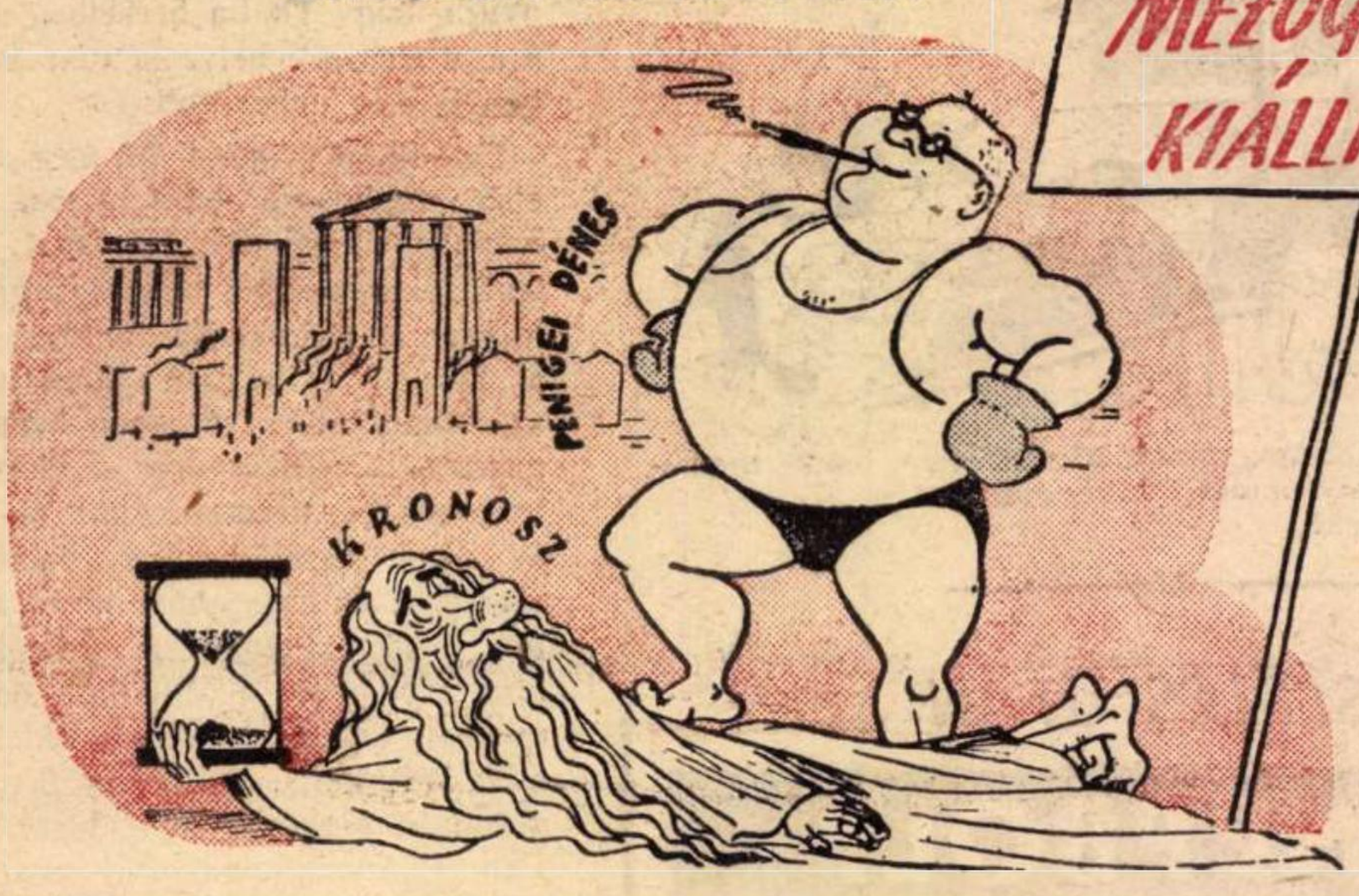

— Miért áll itt rozs[illegible] [illegible]zemenkívül ez a gép?

— Mert ha rendbeh[illegible]nám, át kellene adnom a szomszéd gyárnak!

Ludas Matyi a Mezőgazdasági kiállításon

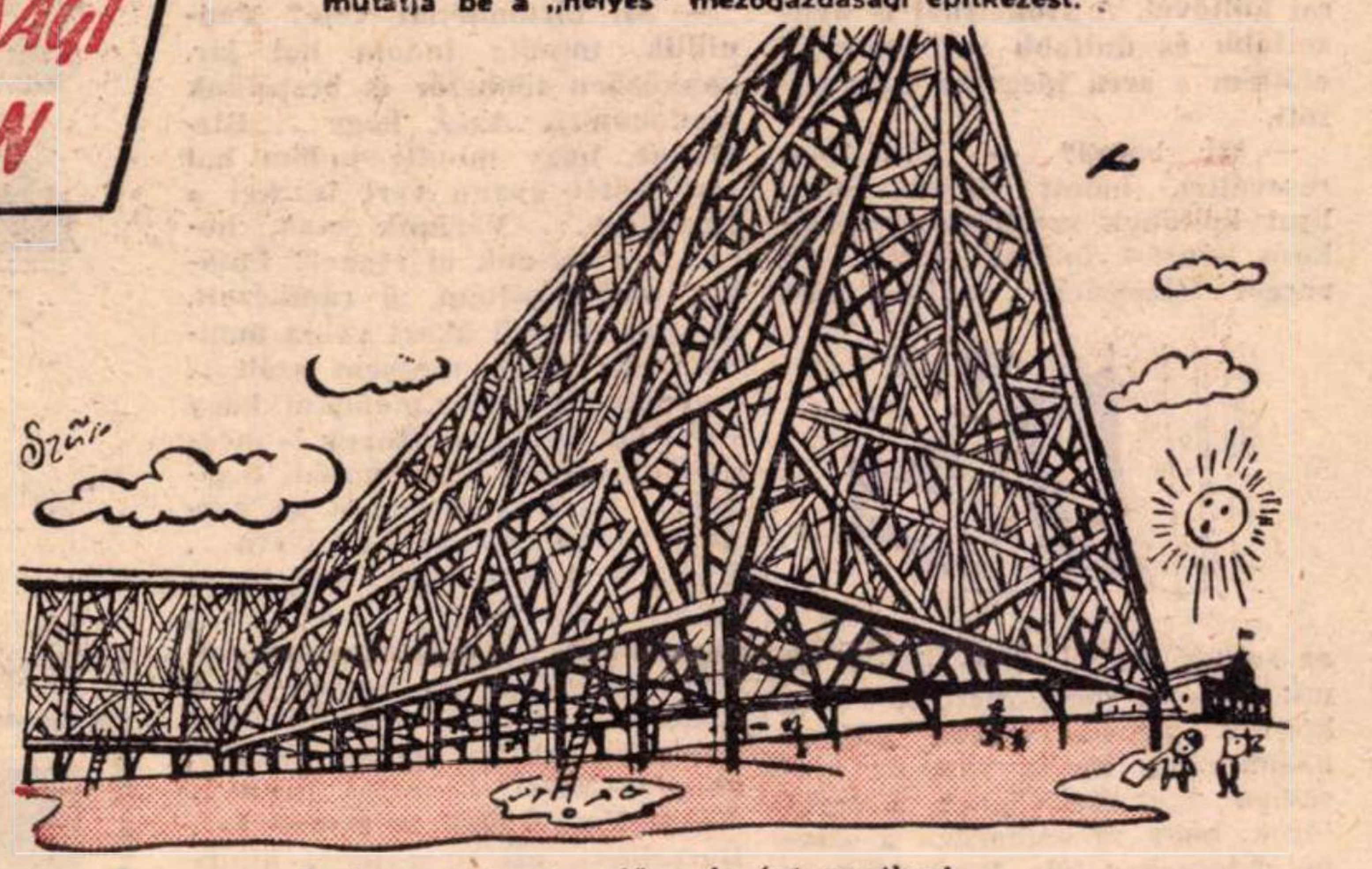
A kiállítás vezetősége sokáig birkózott az idővel...

...de végül is legyőzte és a kiállítás idejében megnyílt!

A kiállítás építése közben

Az FM építési osztálya egy bonyolult tetőszerkezetű épülettel mutatja be a „helyes" mezőgazdasági építkezést.

— Ez lesz az igazi erdőgazdasági pavilon!
— Ebben lesz az erdészeti kiállítás?
— Nem. Egy egész erdőt építettek bele a tetőszerkezetébe.

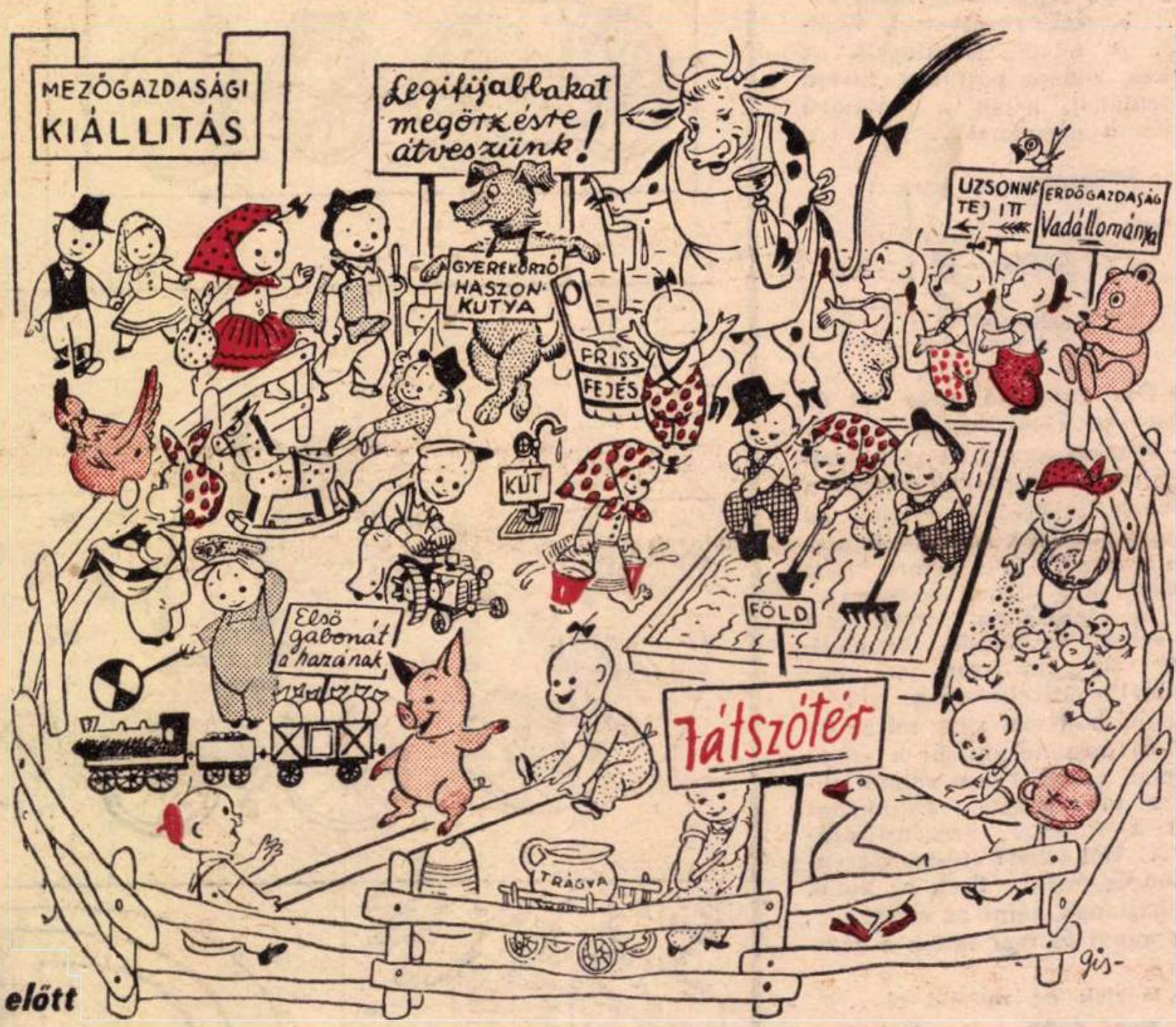
A kultúrpavilon karikatúrakiállításából

Az énekkari tagok vonakodnak a kottatanulástól

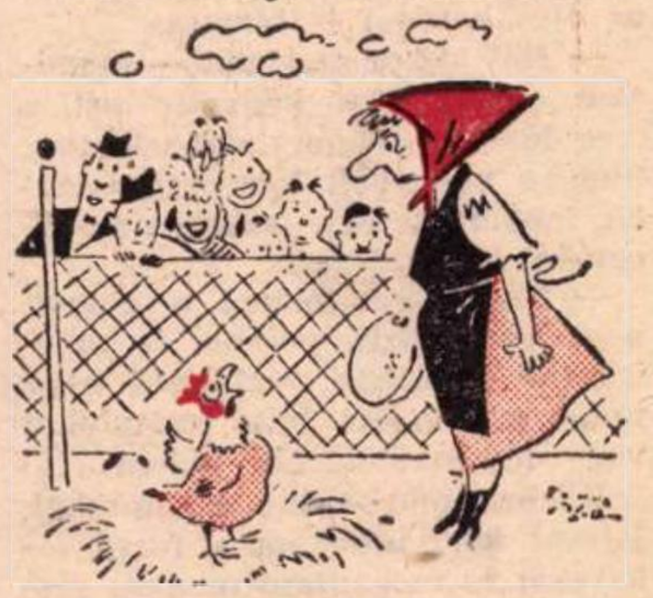
— Mit búsulsz, kottafej?
— Nőügy... Az énekkarban megláttam Kovács Marikát... Nagyon csinos kislány, de az istennek se akar velem megismerkedni!

Játszótér is van a kiállításon...

...a legifjabbak nagy örömére.

Rekordtojó a kiállításon

— Mondja, Mari néni, nem kaphatnék egy spanyolfalat? Röstellek tojni ennyi ember előtt...

A virágbemutató táblán

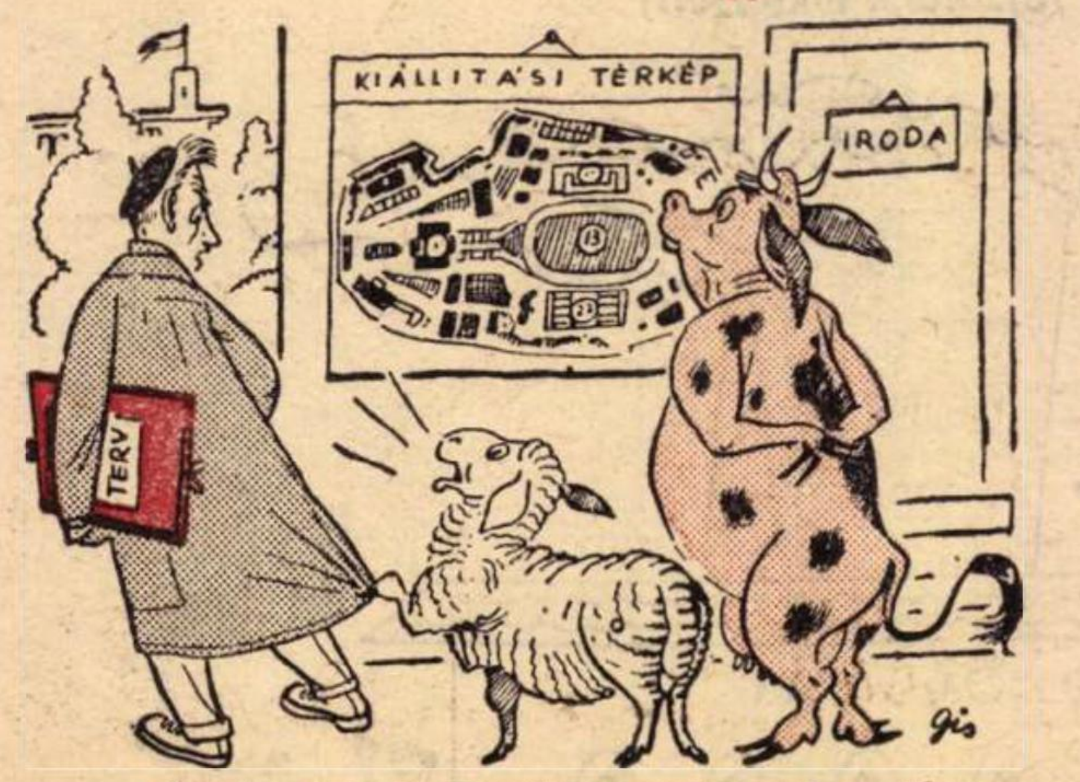
— De szép leszel, Margaréta!
— Hát persze! Mit lehet tudni, ma kinek mutatnak be...

Válogatós gyerek egy pavilon előtt

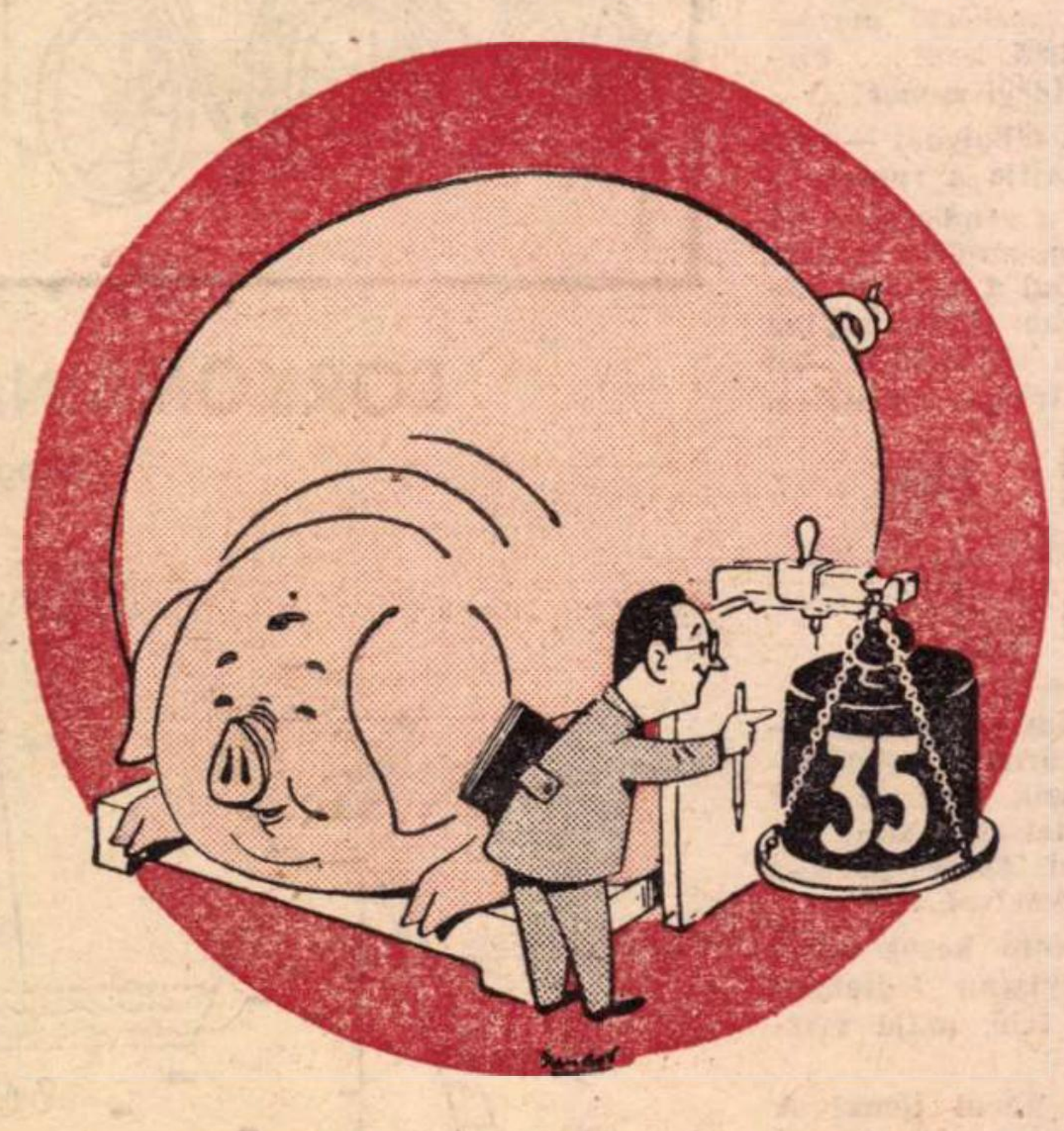
— Anyukám, inkább menjünk a mezőgazdasági gépekhez és nézzük meg, hogyan segíti az ipar a dolgozó parasztságot...

Fő az óvatosság!

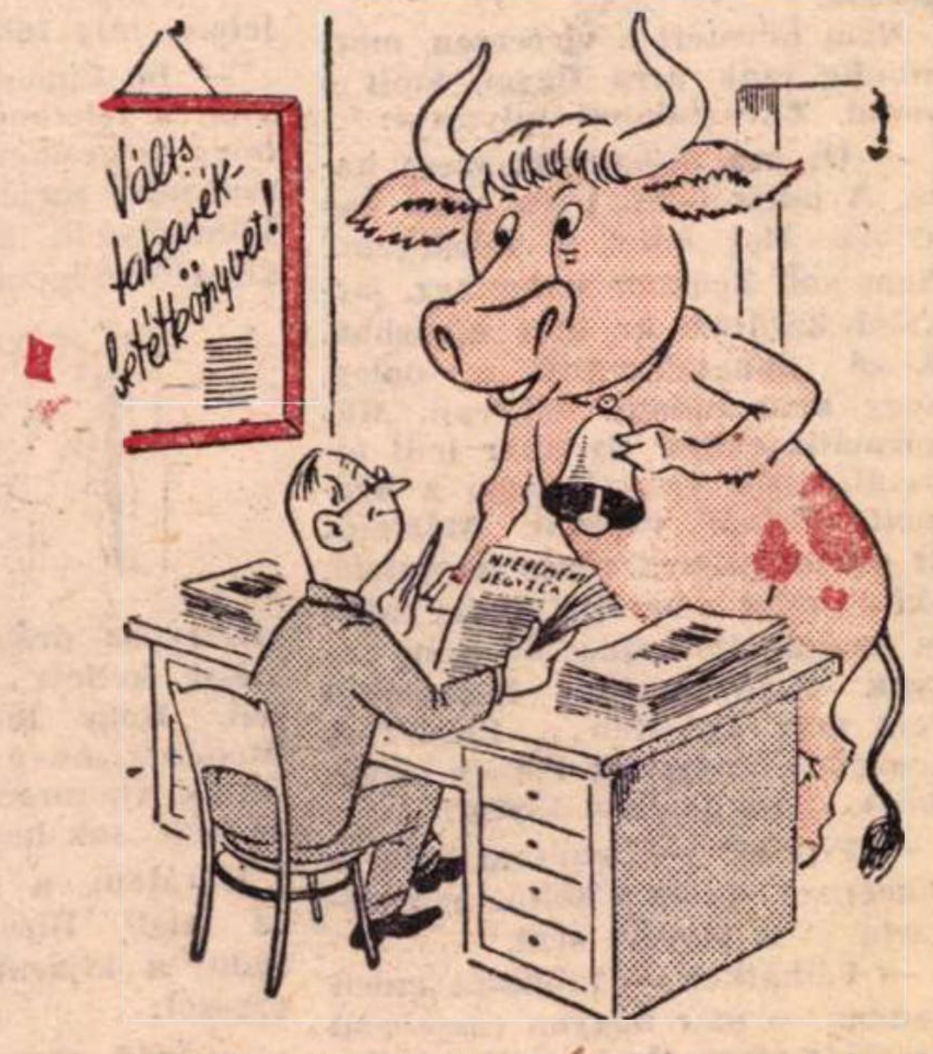
— Építész bácsi! Tessék megmutatni a térképen, hol van a takarmánykiállítás!
Hogyne! Hogy lelegeljétek!

Kényelmes rajzolónk így oldotta meg...

A kiállításon szereplő hét darab ötmázsás disznó helyett egy darab harmincötmázsását rajzolt...

Különös vendég a kiállítás OTP tanácsadó irodájában

— Magát miért érdeklik a kihúzott számok?
— Tetszik tudni, engem is kötvénynyereményből vásárolt a gazdám... Szeretném, ha társat kapnék az istállóba!

GÁDOR BÉLA:

A képzelettel megvert ember

Reggel félkilenckor találkoztam az utcán barátommal, a lírai költővel. A szokottnál is nyúzottabb és dultabb volt, megállt előttem s arca idegesen rángatózott.

— Mi bajod? — kérdeztem részvéttel, holott tudom, hogy lírai költőnek személyére vonatkozó kérdést feltenni, különösen reggel félkilenckor, amikor siet

az ember, életveszélyes dolog. De mit tegyek, megsajnáltam ezt a kedves, marha költőt, akinek harmincötös nyaka van, de verseiben úgy dübörögnek a traktorok, hogy az embernek a szíve majd leszakad tőle. Barátom nem késett a válasszal:

— Tegnap fodrásznál volt a feleségem ... — mondta révetegen és hatásvadászón.

Okosan bólintottam, mint aki érti az összefüggést. Többet nem kérdezek — határoztam — már az első kérdést is bánom.

— Hát akkor szervusz — mondtam, de ő nem kedvelte ezt a megoldást. Belémcsimpaszkodott, lihegve behurcolt egy eszpresszóba, lenyomott egy székbe s az arcomba lelkendezett:

— Elmesélem neked a dolgot, nem kívánkozik versbe, te megírhatod prózában, legfeljebb adsz majd a témáért húsz százalékot vagy huszonötöt, rád bízom...

Közben megkaptuk a duplákat, jólesőt kortyintottam a forró feketéből és megadtam magam sorsomnak.

— Tudod, hogy szeretem a feleségemet — kezdte. — Mi az, hogy tudod? Az egész ország tudja, hiszen hozzá írom legszebb szerelmes verseimet. A legutóbbit olvastad?

Már nyúlt a zsebe felé, de én elővágást alkalmaztam:

— Gyöngyszem. Remekmű. Folytasd.

— Jó. Imádom a feleségemet, amint mondtam. Sokan különcnek tartanak ezért, de hát istenem, nem vagyok tipikus, fütyülök rájuk. Szeretem a feleségemet...

— Azt, aki tegnap fodrásznál volt... — vetettem közbe, hogy a főtéma felé tereljem.

— Igen. De én nem tudtam, hogy a fodrászhoz megy, ezt hirtelen határozta el, mert nagyon gyors elhatározású a drágám...

— Világos — mondtam — ha nem lenne a villámgyors elhatározások embere, nem ment volna hozzád.

Nem nevetett a viccemen, mert mindig csak arra figyel, amit ő mond. Zavartalanul folytatta:

— Öt óra tájban érkeztem haza. A lakás üres. Üres, mint egy kripta. Hol lehet a feleségem? Nem volt kedvem semmihez, járkálni kezdtem az üres lakásban. Kissé nyugtalanított a dolog, hogy nem tudom, hol van. Más normális ember ilyenkor leül olvasni, eszik vagy levágja a körmeit. Csinál valamit. Mármint az olyan, akinek nincs képzelete, aki él, mint a barom, alszik, zabál és emészt. De sajnos én nem vagyok ilyen, engem képzelettel vert meg az isten... Érted? A képzelettel megvert ember tragédiája... Ez a téma. Érzed?

— Fizetni! — szóltam oda a pincérnek, de ez a költőt nem zavarta és a pincért sem.

— Félhatkor — folytatta emelt hangon — már nagyon rossz volt az előérzetem. Az a ronda, fojtogató érzés kezdett a torkom felé kúszni, mintha egy lift járna a mellemben fel-alá, fel-alá, szüntelenül...

— Végre egy lift, amelyik működik...

— Mi történhetett vele? Tudniillik, mindig tudom hol jár, napközben többször is beszélünk telefonon... Azaz, hogy... Biztos az, hogy mindig tudom hol jár? Sötét gyanu vert fészket a fejemben... Várjunk csak, hogyan is váltunk el reggel? Futólag megcsókoltam, ő rámnézett, mintha valamit akart volna mondani, de aztán mégsem szólt... Nyilván azt akarta mondani, hogy elege van belőlem, itthagy és megcsal a legjobb barátommal, Ferivel... És már látom is az asszonyt besuhanni Feri lakására... Likőrrel koccintanak, ragyog a szeme a bestiának... Feri pedig, ez az álnok gazember halkan, behízelgő hangon beszél a feleségem lelkéről... Hallom a párbeszédet pontosan, hiszen én csinálom... Még csiszolok is rajta néha... Akkor Feri átöleli az asszonyt...; Borzalmas, ezt nem lehet kibírni... Pincér, egy fél rumot!

— Ne haragudj öregem, de mennem kell...

— Várj! Hol vagyok még a végétől! Akkor rájuk töröm az ajtót... Persze csak képzeletben... Irtózatosan beolvasok nekik... Aztán egy negyedóráig ölöm Ferit... Késsel, revolverrel, ököllel... A feleségem kiugrik az ablakon, tompa puffanás, hívom a mentőket, aztán a szájamba veszem a gázcsapot...

— Úgy gondolod, hogy ezt én humorosan írjam meg?

— Szatírikusan. Itt tartok, amikor hirtelen meglátom magam a tükörben... Feldúlt vagyok és ocsmány... Már nem is haragszom a szegény feleségemre. Ilyen embert nem lehet szeretni... Ezt a lehetetlen orrot, ezt az egész nyomorult krumplifejet! És mi van a szememmel? Miért olyan vörös? Gyulladásban van vagy mi az isten? És még nekem jár a szám! Mégcsak gyöngéd sem voltam ahhoz a szerencsétlen asszonyhoz ezzel a fejjel... Szegény drágám... Hol lehet? Hátha szerencsétlenség érte... Ezek az autók úgy hajtanak, mint az őrültek... Elég ennyi és már látom a gázolást...

— Kérlek ne meséld el...

— Nem. Csak a temetést. Ketten is tartanak, hogy ne ugorjak bele a sírba... Három napja nem ettem, szürke szőrcsomók állnak ki a pofámból... A gyászbeszédet nem bírom hallgatni, kikapom a sírásó kezéből az ásót és nekimegyek a szónoknak... A tébolydában egy őrült az ágyam szélére ül és nyugodt, szakértő mozdulatokkal fojtogatni kezd... Pincér, még egy féldeci rumot...

— Ugord át a tébolydát — kérlelem, míg felhajtja a rumot.

— Jó. Éppen a rendőrséget hívom a telefonon, amikor hallom, hogy megcsikordul a kulcs az előszobaajtó zárjában. Hullafáradtan kitámolygok az előszobába. Ott áll a feleségem frissen ondulálva.

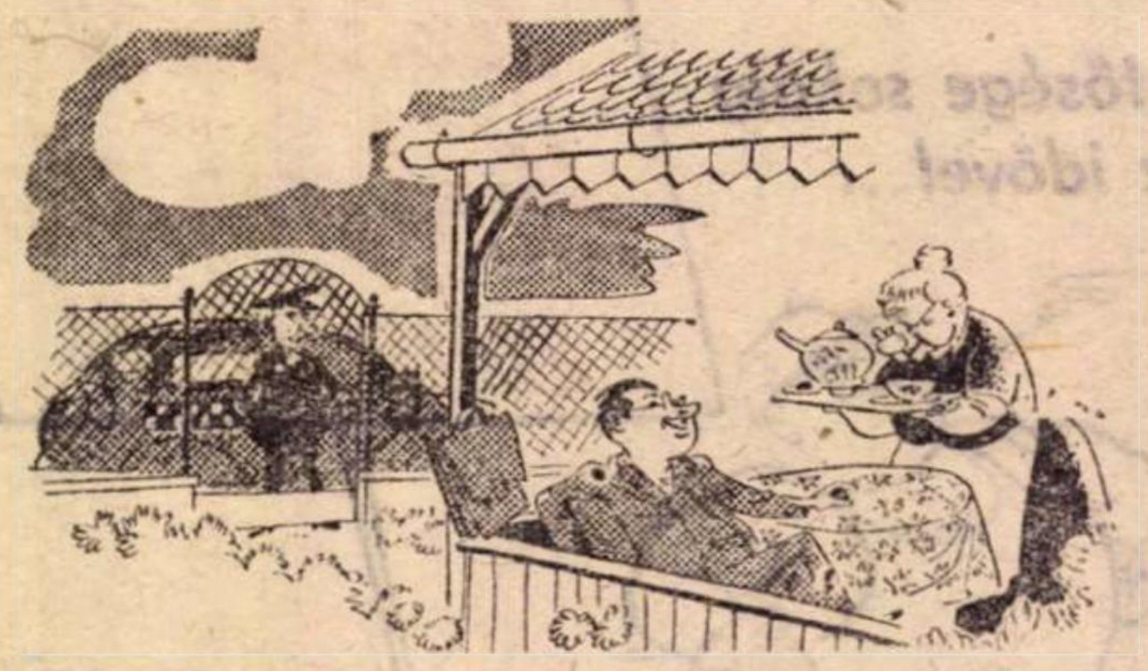
„Szervusz drágám — mondja — sokat kellett várni a fodrásznál. Hogy tetszik a frizurám?" Mondom, hogy tetszik. Aztán leülünk vacsorázni. Ecetes párizsit eszünk, sok hagymával...

Barátom, a költő kezet nyujt és feláll. Bizonytalan léptekkel indul a kijárat felé, majd visszaszól:

— Írdd meg. Isteni téma! A cehhet pedig vond le a huszonöt százalékból...

— Húsznál nem ér többet — mondom és intek a fizetőnek...

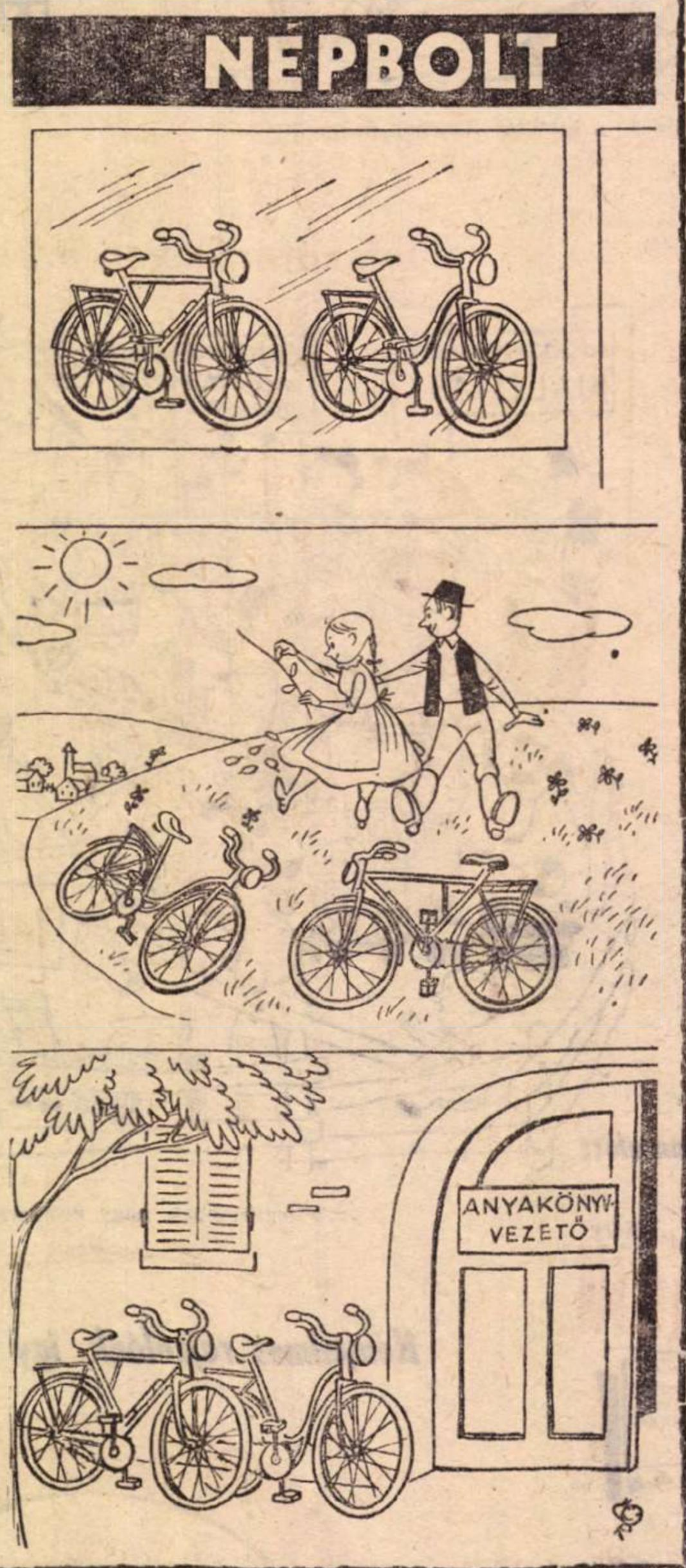
Költséget és fáradságot nem kímél

— Drága Gyuluskám, minek köszönhetem, hogy meglátogattad a te Málcsi nénidet Pócsmegyeren?!

— A taxijegynek!

CSÉPLÉS UTÁN

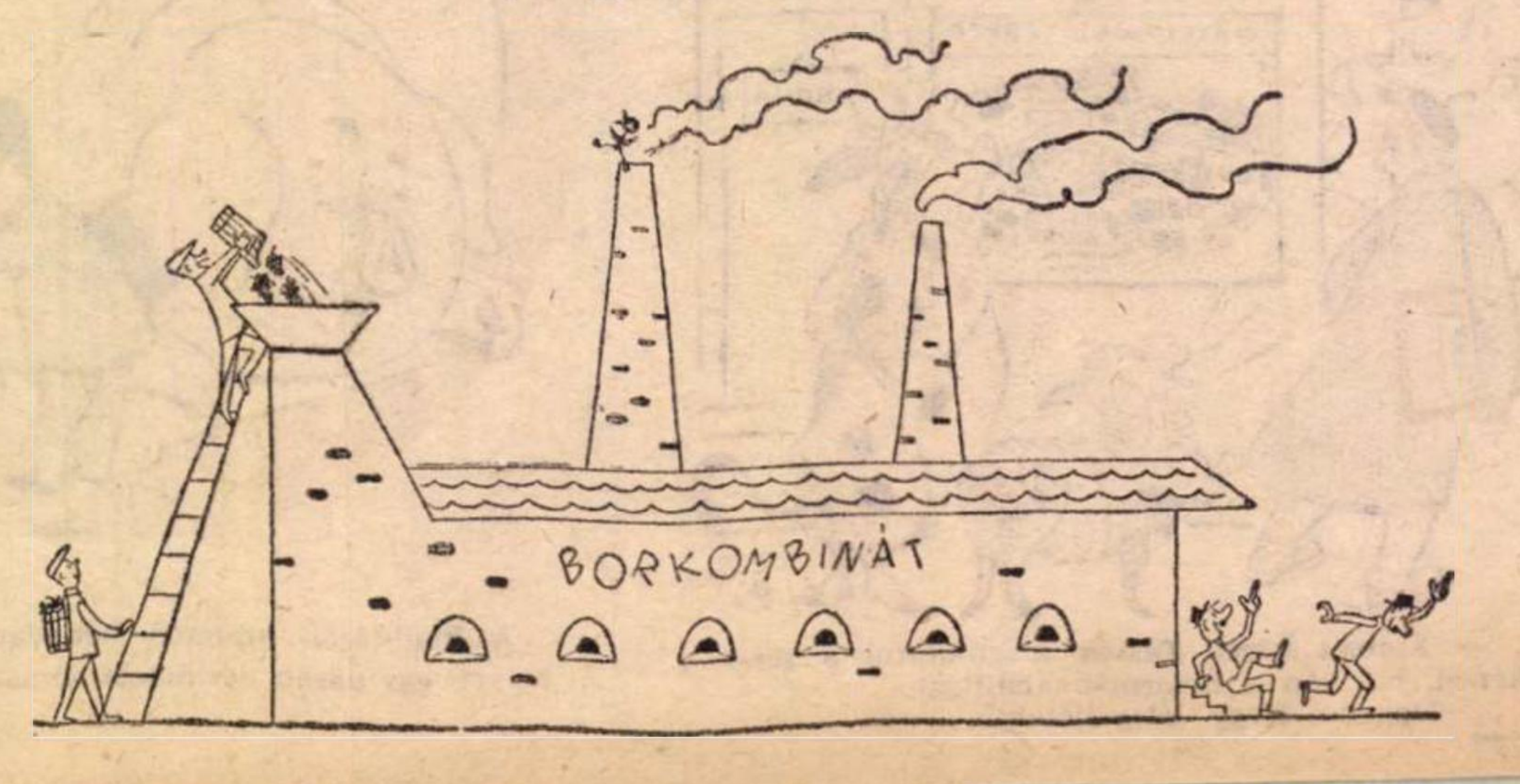
A humor könyvéből

A következő történet azt bizonyítja, hogy Thalia berkeiben az ifjú drámaírók helyzete már régen is elég nehéz volt.

Egy fiatal színpadi író még az első világháború előtt társaságban megismerkedett *Laubeval*, a Burgszínház néhai híres igazgatójával. A drámaíró felhasználva a kedvező alkalmat, kiöntötte szíve bánatát és alaposan bepanaszolta a császárváros színházigazgatóit és dramaturgjait, akik félvállról kezelik a fiatal hazai szerzőket és még annyi fáradságot sem vesznek maguknak, hogy elolvassák a benyujtott darabokat. Laube kartársai védelmére kelt, mire az ifjú szerző tíz koronába fogadott vele, hogy ő sem fogja végigolvasni új darabját. Másnap el is küldte az igazgatónak legújabb színpadi művét. Harmadnap tíz koronát hozott neki a posta. Laube az utalványra csak ennyit írt: „Nyert!"

BORKOMBINÁT LÉTESÜL EGERBEN

(Ahogy rajzolónk elképzeli)

Kulturfront

Verskészítési receptkönyv

(Elrettentő példa gyakorló költők számára)

A verskedvelő olvasónak néha-néha (vagy gyakran) az az érzése, hogy akadnak költők, akik költeményeiket valamilyen „költői inyesmester" szakácskönyve alapján készitik. Ugy tűnik, mintha ebben a szakácskönyvben lenne egy ilyenféle recept: „Végy egy napihirt, adj az elejére néhány markáns mondatot a munka ritmusáról, öntsd le az egészet álpatetikus tipusszósszal. Ne felejtsd megfelelő mennyiségű kritikát belekeverni. Tálalás előtt a kritika nyomán hozott pozitiv intézkedésekkel hintsük meg a tetejét. Népi tájleirások elveszik a feltálalt vers sematikus mellékizét."

Ezekután pedig, hadd mutassunk be olvasóinknak egy, a recept felhasználásával készült verset. A „költő" egyik napilapunkban olvasta a következő hirt:

RUHABEMUTATÓ A VÁROSIBAN!

434 új női- és gyermekruhamodellt mutat be a textilipar. Az új modellek bemutatóján résztvesznek a szocialista kereskedelem vezetői is.

A hir készen állt ... a pincér hozta a párolgó duplaihletet és megszületett a mű. Ime:

Fejlődj ruhánk, javulj ruhánk...

Mint ember nézek szét a földön,
Mint ember, kinek izmait a munka
Dübörgő, zúgó, lelkes ritmusa,
Acélozza és gömbvassá gyúrja.
A nagy falak, melyek között megállok,
Olyanok, mint a szépség háztetői
S közöttük jönek, jönek ők ...
Szocialista kereskedelmünk
Hivatott vezetői.

Én állok csak, s két karom kitárom
Lelkemben izzó hozsanna éget:
Szeretném megölelni az egész világot
Az egész világmindenséget,
S valamennyi modellünket,
Mind a négyszáz
S harmincnégyet.

Sokáig nem törődtünk azzal,
Hogyan szabják a női kelmét.
Uniformizált sematizmus
Zúdította ránk veszedelmét.
De öklünk lesujtott, hová kellett,
Nem soká tarthatott a tánc,
S van újra világszép modelljeinken,
Van újra bőven plisszé ...
És szemberánc.

A holdfény lágy ezüstbe szőtte
A tiszamenti füzek árnyékát,
Meder alatt a potykák, harcsák,
Fejlődő halászainkat várják.
Naplemente a Tiszaparton,
Búzatenger az arany réten,
Kútágas-gém a Hortobágyon,
Nem oly kopott, mint egykor régen,
S a kútágasra, büszke csőrrel
Odaröppent egy lelkes gólya ...
De szép is vagy te ... de szép is vagy te
Ruhamodellek bemutatója.

VAJDA ALBERT

Az optimizmus teteje

Másfél éve „alakitják át" a Fővárosi Vigszinházat.

— Miért tetszik itt állni egy órája?
— Jegyért! ...

Rajzolónk igy képzelte el...

A tűzoltóság és az Operaház balettkara „dalos-táncos parádé!". tűzi-vizijátékot rendezett a Csajkovszkij-parkban.

V. Rodionov:

ZENEI ÚJDONSÁG

Amit most elmondok, nem légből kapott koholmány. Nem régen történt és az egész nyugateurópai sajtó csengett tőle.

A cselekmény az amerikaiak által megszállt nyugatnémet zónában történik, Bayreuth városban, Bajorországban.

I.

Az amerikai laktanyában

— Megjöttél, Bob? Szevasz, Bob! Ülj le és meséld el, mi történt?

— Hát tegnap Dickkel, az ötödik laktanyából, bementünk a városba. A bárban összemelegedtünk és kedvünk szottyant egy kicsit táncolni. Látjuk: „Színház". Udvariasan, pontosan leszurkoljuk a gubát. Bemegyünk, leülünk. Csend van, akárcsak a temetésen. A szinpadon valami szent dolgot gajdolnak. Unatkoztunk. Micsoda egy nagyböjti nép ez, itt nem tudnak mulatni! Mondom Dicknek: „Húzd fel a verklit!" Egy kis zsebrádiót vittünk magunkkal. Dick felnyitotta. A szinpadon azt énekelték: „*Hintsd le reánk áldásodat!*" — Dicknek a zsebéből pedig hangosan szól a nóta:

Katikám, Katikám,
Bújj közelebb, pofikám ...

Csendesen hozzánk jön valaki és azt mondja: „A színházigazgató szépen kéreti önöket, fáradjanak be hozzá." Értjük mi a szép szót, nem is ellenkezünk.

Azt kérdezi az igazgató:

— Önök nem tudják talán, hogy mit adnak elő a színpadon?

— Nem — mondjuk — valami temetési dalt óbégatnak.

— Ez Wagner operája, a Parsifal.

Erre Dick nagyon zabos lett és így szólt:

— Maga csak ne nézzen bennünket zöldfülűeknek! Nagyon jól tudjuk, hogy mi az a templom, mi az a krematórium és mi az, hogy színház. Ha én a nagymamámat eltemettetem, nem hozom a színházba. Ha pedig táncolni akarok, akkor nem viszem a nőt a krematóriumba. Ez maguknak színház? Na jól van! Ha egyszer lefizettük a pénzt, akkor mulatni akarunk!

II.

A katonai parancsnok irodájában

— Üdvözlöm, polgármester úr! Elnézését kérem a tegnapi incidensért az operaházban.

— Köszönöm, parancsnok úr.

— Ugyanis figyelembe kell venni hogy a mi kultúráink különböznek egymástól ... De bocsásson meg, tisztelt barátom, amikor Adenauer kormánya arra kér bennünket, hogy ötven évig maradjunk itt, önöknek, németeknek, a maguk részéről fel kellene emelniök a kultúrszínvonalukat, hogy megközelítse az amerikait. Azt hiszem, egyetért velem, hogy az önök színházai unalmasak. Mit is adtak elő ott tegnap?

— Wagner Parsifálját.

— Hm, igen ... Nem ismerem. Miről szól?

— A középkori lovagok életéről. Wagner a mult évszázad zseniális német zeneszerzője volt.

— Nem vitatom, nem vitatom. De már kiöregedett. Unalmas. A mi fickóink azt mondják: belehalnak az unalomba. Gorombán fejezik ki magukat, de igazuk van.

— De Wagnert az egész világon játszák.

— Különös, nagyon különös! De ki az a Wagner tulajdonképpen? Nem volt kapcsolata a kommunistákkal?

— A kommunistákkal, soha! De a zenében korszakalkotó forradalmár volt.

— No lám, szép lassan kibújik a szög a zsákból. Az én fickóim jól kiszimatolták az igazságot, amikor megzavarták a vörös propagandát! Mi lesz, ha ez McCarthy fülébe jut? Feljelentik. Én magam jelentem fel. Be kell szüntetni!

— De parancsnok úr!

— Ezeket a „Wagnereket" elő ne merészeljék adni, ha kedves a fejük! Vagy pedig írják át: Parsifal hadd táncoljon valamit!

(Fordította Pogonyi Antal.)

Nyugateurópai körútra indult az amerikai televizió majom-sztárja

— Üdvözöljük a hollywoodi kultúra illusztris képviselőjét! ...

Irodalmi állatmese

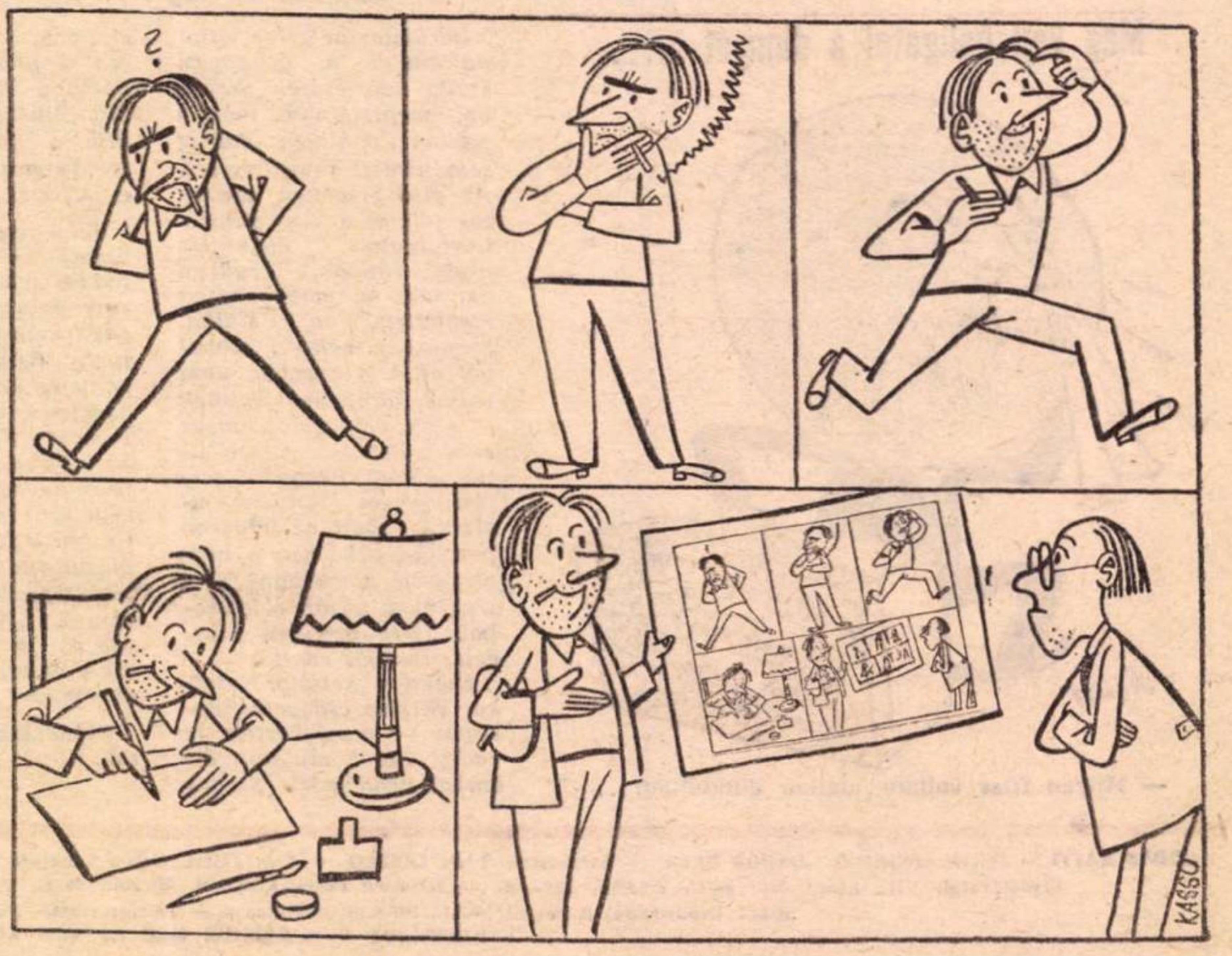
— Nézd, hogy henceg a holló!
— Csodálod? Mióta legutóbb olyan rémesen károgott, többet beszélnek róla, mint a fülemüléről ...

Előfordul

— Valami szép, ósdi, elhagyatott, roskadozó viskót szeretnék festeni, bácsika!
— Tessék csak erre menni, a falu főterére ... A kultúrház remek lesz erre a célra!

Az ötlettelen karikaturista

... illetve mindenre van megoldás.

Le a bürokráciával!

EZ NEM MÓDSZER!

Kétnapos gyorsnyaralásom ügyében Gyömrőn jártam. Gondoltam, ilyenkor szórakozni is kell, hát betértem a Halászkertbe. Ez kopár udvarral ellátott szoba-konyhás kocsmahelyiség, ahol sok minden nem kapható, de mint a neve is mutatja, halféleség a legkevésbbé. Ettől még lehetne barátságos hely. Hanem a falakról szigor, fenyegetés, megfélemlítés szegeződik arra a huncut vendégre, aki esetleg meg szándékozik szegni a helyhez illő ünnepélyes komolyságot. Csak néhányat idézek:

A POHÁR — SZOCIALISTA VAGYON, A POHÁRTOLVAJ — A NÉP ELLENSÉGE! KULTÚREMBER ÜGYEL A TISZTASÁGRA, CIGARETTAVÉGET, PAPIRHULLADÉKOT NEM DOBÁL EL!

A négyoldalas vállalati munkarendet nem olvastam el, amiért ezúton kérek bocsánatot a vezetőségtől. Ellenben elolvastam a „főslágert", amely amolyan tízparancsolat-féle, csak jóval hosszabb az eredetinél.

Egy-két bölcseség a pontosan 14 utasításból:

SZÓRAKOZZ ÖNTUDATOS DOLGOZÓHOZ MÉLTÓAN! KIABÁLÁS, HANGOSKODÁS, ÉNEKLÉS, DURVA BESZÉD HASZNÁLATA TILOS! (Finom árnyalat, hogy a kiabálás és társai önmagukban is tilosak, a durva beszédnek azonban csak a használata...) **TÖBB SZERETETTEL ÉS MEGÉRTÉSSEL EGYMÁS IRÁNT!** (Mit csináljunk?) **PÉNZTÁRKEZELŐT MAGÁNÜGYBEN NE ZAVARJUK!** (A pénztárost csak akkor zavarhatjuk, ha hivatalos ügyben iszunk?)

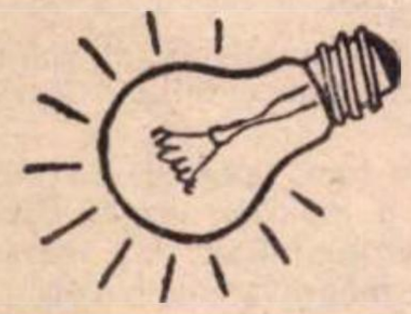
A végére érve már annyira meg voltam félemlítve, hogy meg sem mertem kérdezni az illetékeseket: vajjon helyes-e büntetőintézetbe való hangulatot teremteni egy szórakozóhelyen? Ha a gyömrőiek ennyire rászorulnak a fegyelmezésre, ám legyen. Ez esetben gondoskodjék a Halászkert még több és változatosabb figyelmeztetőtábláról, mint pl. **„VIGYÁZZ, HA JÖN A VONAT!" — „MÉLYVIZ!" — „A FŰRE LÉPNI TILOS!" — „KIHAJOLNI VESZÉLYES!"** és így tovább

De ajánlanék még radikálisabb megoldást, ha anynyira félnek, hogy a vendégek nem viselkednek illedelmesen. Irják ki az ajtóra: **„TILOS A BEMENET!"**

Kőváry György

„Napfény" vagy selejt?

Rossz a szemem; nemrégiben vásároltam egy 100 w-os u. n. „Napfény" égőt a Váci-út és a Kádár utca sarkán lévő KERAVILL-üzletben, 20.15

Ft-ért, mert köztudomású, hogy ez a fajta izzólámpa kiméli a szemet, és egyenletes, kékes fénysugárzásával nyugtatólag hat az emberi idegrendszerre.

Otthon azonnal becsavartam a kitűnő, de mindenekfelett meglehetősen drága villanykörtét, és olvasni kezdtem. A szemek paradicsoma volt ez a mély, kékes fény és hamarosan olyan nyugodt lettem, mint egy Buddha-szobor. De a mámor nem sokáig tartott: a villanykörte rövid félórás működés után befejezte pályafutását.

Óvatosan, gyöngéd mozdulatokkal kicsavartam az égőt — csodák csodája csak az üvegbura maradt a kezemben, az égő foglalata bent maradt a függő foglalatban. Rendkívül hosszas munkával, harapófogókkal, csipeszekkel végre szétszedtem a két foglalatot.

Félórás villanykörtehasználatért 20.15 Ft-ot fizettem. Másnap elkeseredve vittem vissza az izzólámpát, mivel azonban az üzlet nem vállal felelősséget az áruk minőségéért, nem cserélték vissza.

Somogyi Sándor
Bp., I., Mária-tér 3.

Meg kell hallgatni a dinnyét is...

— Milyen friss voltam, amikor elindultam...

DIÓHÉJBAN

Gyöngyös városnak 33.000 lakosa van. Augusztus 23-ig minden napra esett egy-két házasságkötés. Miért csak augusztus 23-ig? Mert a gyöngyösi tanács anyakönyvvezetője augusztus 23—szeptember 9-ig szabadságra ment, de helyettesről nem gondoskodott — irja a MÁV Kitérőgyár ÜV pártvezetősége. — Helyes ez így? Nem!

Légpuskás őrület van Zala megyében. Öreg, fiatal vadászik hasznos és kevésbbé hasznos madarakra. Ugyanakkor az amerikai szövőlepke nagy károkat okoz a megyében. Ebben feltétlenül része van madárvilágunk megtizedelésének is — irják zalaegerszegi olvasóink.

A Pestmegyei Tanács hetenként három izben tart fogadónapot: hétfőn, szerdán és szombaton. Azonban a szerdai fogadónapra legtöbbször hiába megy el a fél, mert pontosan akkor van a VB-ülés — irja Széles R. Károly (Bp., X. Pongrác-u. 9.).

A makói Petőfi-parkban elhelyezett bölcsőde kis lakói nem élvezhetik a szabad levegőt. Az épület átalakitásakor ugyanis az ajtókat olyan szűkre épitették, hogy a kiságyakat — amelyeket az ablakon át húztak a szobákba — nem lehet kivinni, panaszolja Kovács Jánosné, Makó, Lenin-tér 8.

Tárnok község 23. helyen áll az adótervteljesités terén. Népnevelőket biztak meg azzal, hogy javitsák az adómorált. A hiba csak az volt, hogy éppen azokat bizták meg ezzel az agitációs munkával, akik jelentős összeggel tartoznak az államnak. Lehetséges, hogy sajátmagukat sikerül majd meggyőzniök? — kérdezi egy tárnoki olvasónk.

Meghozták a bútorszövetet

40 filléres bürokrácia

Zala község tanácsa a napokban érdekes átiratot kapott a kaposvári Igazságügyi Gazdasági Hivataltól, melynek szövege a következő:

„Súlyos testi sértés bűntette miatt Kovács János zalai lakos ellen inditott bűnügyben a Járásbiróság B. 106/1954. sz. jogerős itéletével a lefoglalt és cimnél őrizetbe helyezett egy darab 80 centi hosszú félnyers akácfabot bűnjeleket elkobozni rendelte. A fenti bűnjeleket kérem értékesiteni. Az értékesitésről jegyzőkönyvet kell késziteni, melynek az eladott bűnjel megnevezését, annak ellenértékét és a vevő nevét tartalmazni kell. A jegyzőkönyv egy példányát ide megküldeni, a befolyt vételárat pedig a fenti számra való hivatkozással az ide mellékelt 108.888—70. számú I. M. Gazdasági Hivatal különféle bevételi számla Kaposvár elnevezésű csekkszámlára befizetni sziveskedjék. Amennyiben a fenti bűnjel ellenértékét ezen felhivás kézhezvétele előtt már befizette volna, úgy a befizetés napjáról és a befizetett összegről értesiteni sziveskedjék. Ujabb felhivást az Igazságügyi Hivatal nem küld, hanem a fentiek elmulasztása esetén igényét per útján érvényesiti.

Kaposvár, 1954 július 30.

Kaposi sk.
bnyk. vezetője".

*

A bűnjelet a helyi földművesszövetkezet nem volt hajlandó átvenni.

Szerencsére Kaveczky János és Kovács Sándor zalai lakosok a tanács segítségére siettek és 40 fillért igértek a bűnjelért. No nem azért, mert szükségük volt egy 80 centi hosszú és mintegy hüvelykujjnyi vastag félnyers akácfabotra. Nem! Csupán szívességből tették, hogy a tanácsot megmentsék a bürokratikus ügytől és még bürokratikusabbnak látszó következményeitől.

Furcsa ülőhely

Az Operaház Állatkerti Színpadára mentem. A jegyem a 20. sor körül egy 37-es számú székre szólt. Szorgos kutatás után a jegykezelő elvtársnő segítségével végre sikerült felfedezni a ravaszul el-

helyezett ülést. *Két padnak egymásmelletti végén. Az egyik pad szélén a hármas szám, a másik pad szélén a hetes szám viritott.* Talán így is végigülöm az előadást, *ha a két pad egyenlő magasságú.* De nem így volt. Ezért én végigringatóztam, a körülöttem ülők végigszitkozódták az előadást, mert én őket zavartam, engem meg a furcsa hely.

Forró Lajos
Bp. VI., Lövölde-tér 4.

Ludas Matyi elintézte

A nagyváradtéri italboltról szóló közleménnyel kapcsolatban intézkedtünk, hogy a VIII. kerületi Vendéglátóipari Vállalat szerezzen be több poharat. Rendelkezésünk végrehajtását ellenőrizni fogjuk.

Fővárosi tanács ker. oszt.
Dósa Rudolf o. v. h.

Az „Itt a piac, hol a piac" cimű cikk ügyében intézkedés történt. A Batthyánytéri csarnokot visszaadják eredeti rendeltetésének. Az Autójavitóüzem gépeinek leszerelése megkezdődött. A munkálatok befejezése után a csarnokot rendbehozzák.

Fővárosi tanács ker. oszt.

Elpusztult sertésem árát a Ludas közbenjárására megtéritették. Köszönöm.

Schuszter Jánosné
Kalocsa

Kedves Ludas! Ezúton mondok köszönetet azért, hogy gyógyfürdőbeutalásomat rövid idő alatt az illetékesek elintézték.

Mesterházy Ferenc
Pápa

A plakátragasztó tréfája

A József-körút 5. számú ház előtt láttuk ezt a két falragaszt. A plakátragasztó valószinűleg véletlenül ragasztotta egymás alá a két falragaszt és nem is gondolt arra, hogy milyen derültséget kelt ezzel a furcsa propagandával a járókelők között.

A Ludas Matyi rajzolója gyakran szerepeltette lapunk ismert figuráját, a vidám plakátragasztót, de ilyen remek ötlet neki sem jutott eszébe.

NYUGALMAS éjszakai szállás GYÖNGYÖSÖN

Derűlátással telve indultam el a gyöngyösi szálló keresésére. Nehéz volt megtalálnom, mert a szállón semilyen felirat sem hirdeti rendeltetését. Az első emeleten épitkezés folyik, a másodikon a Borforgalmi Egyesülés irodái vannak, végül a harmadikon nagynehezen megleltem a szállót. Mindössze néhány szobából áll. A szobák nem voltak bizalomgerjesztőek — node egy álmos ember nem válogatós. Este tizenegykor nyugovóra tértem. Nem tudtam elaludni, mert az udvaron poroltak s közben a házmesterné a másnapi piaci árakról diskurált a lakókkal. 12-re azonban minden elcsendesedett.

Csend — kettőig. Kettőkor éktelen csöngetés, dobogás — megérkeztek az eddig lent mulató „éjszakai vendégek". Szöges csizmák szaladgálnak végig a folyosón, közben harsány kiáltozás hangzik: „Iluska, Iluska" — és ária a Bajazzókból. De félháromra már igazán csend volt.

Félnégyig szünet. Ekkor befutottak a hajnalban induló teherautók az udvari garazsba. Fülethasogató kiáltozás: „Ébresztő"! (Utólag kiderült, hogy ez nem a szállóvendégeknek szólt!) 150 tejeskannát hajigáltak a teherautókra. (Egyenkint!) Háromnegyed ötre ez is végetért. Egyórás szünet. Hatkor a szobaasszony végigsuhogott a folyosón és kedvesen bekiabált hozzám is: „Nem tetszik elutazni a félnyolcassal? Mert akkor félhétkor felébresztem!..."

Elutaztam a félnyolcassal...

(várkonyi)

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: **GADOR BÉLA.** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.** — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — **Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda Ü. V.** Lapterjesztési üzemek: V. József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály — **Példányszám: 370.000**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.